

Περιεχόμενα

3 ΜΑΪΟΥ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΙΜΟΘΕΟΣ
ΚΑΙ ΜΑΥΡΑ

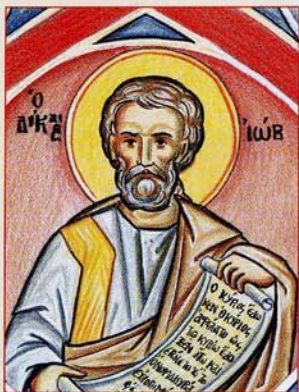
σελ. 10

3 ΜΑΪΟΥ
Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ
ΑΧΜΕΤ

σελ. 19

6 ΜΑΪΟΥ
Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΙΩΒ
(Ο ΠΟΛΥΑΘΛΟΣ)

σελ. 27

21 ΜΑΪΟΥ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

σελ. 36

27 ΜΑΪΟΥ
Ο ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΡΩΣΟΣ

σελ. 48

Εἰσαγωγή

Κωνσταντῖνος, Ἑλένη, Ἰωάννης, Ἀχμέτ, Τιμόθεος καί Μαύρα· ὀνόματα ἁγίων πού ἐορτάζουν τό μήνα Μάιο· ὀνόματα στά ὁποῖα ἐναπέθεσε ὁ Θεός τήν ὑπόμνηση τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἁγίας ζωῆς εὐλογημένων ἀνθρώπων· εὐτυχημένων ἀνθρώπων!

«Γιατί, πραγματικά, δέν ὑπάρχει κανεῖς πιά εὐτυχημένος ἀπό ἐκεῖνον πού ἀπολαμβάνει τήν εὐνοια τοῦ Θεοῦ».

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

Εἰσαγωγή

Κωνσταντῖνος, Ἑλένη, Ἰωάννης, Ἀχμέτ,
Τιμόθεος καί Μαύρα· ὀνόματα ἁγίων
πού ἐορτάζουν τό μήνα Μάιο· ὀνόματα
στά ὁποῖα ἐναπέθεσε ὁ Θεός τήν ὑπό-
μνηση τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἁγίας ζωῆς
εὐλογημένων ἀνθρώπων· εὐτυχισμένων
ἀνθρώπων!

«Γιατί, πραγματικά, δέν ὑπάρχει κανείς πιά
εὐτυχισμένος ἀπό ἐκεῖνον πού ἀπολαμβάνει
τήν εὐνοια τοῦ Θεοῦ».

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

3 ΜΑΪΟΥ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑ

Τά συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι γεμάτα θαυμαστούς βίους ἁγίων ἀνθρώπων. Κάποιοι ἀπ' αὐτούς ἀγίασαν ἀκολουθώντας τὴ μοναχικὴ ζωὴ. Ἄλλοι πάλι παντρεύτηκαν καὶ ἀγίασαν μαζί μέ τούς συντρόφους τους.

Ἐνα τέτοιο εὐλογημένο ζευγάρι ἦταν οἱ ἅγιοι Τιμόθεος καί Μαύρα. Ἐξῆσαν στή Θηβαΐδα* τῆς Αἰγύπτου τά χρόνια τῶν μεγάλων διωγμῶν*, ὅταν οἱ εἰδωλολάτρες* βασιλιάδες εἶχαν ἀπαγορεύσει τὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Οἱ πιστοὶ χριστιανοί, ὁμως, δέν ἐγκατέλειπαν τὴν πίστη τους, ἀντίθετα, μάλιστα, τὴ

3 ΜΑΪΟΥ

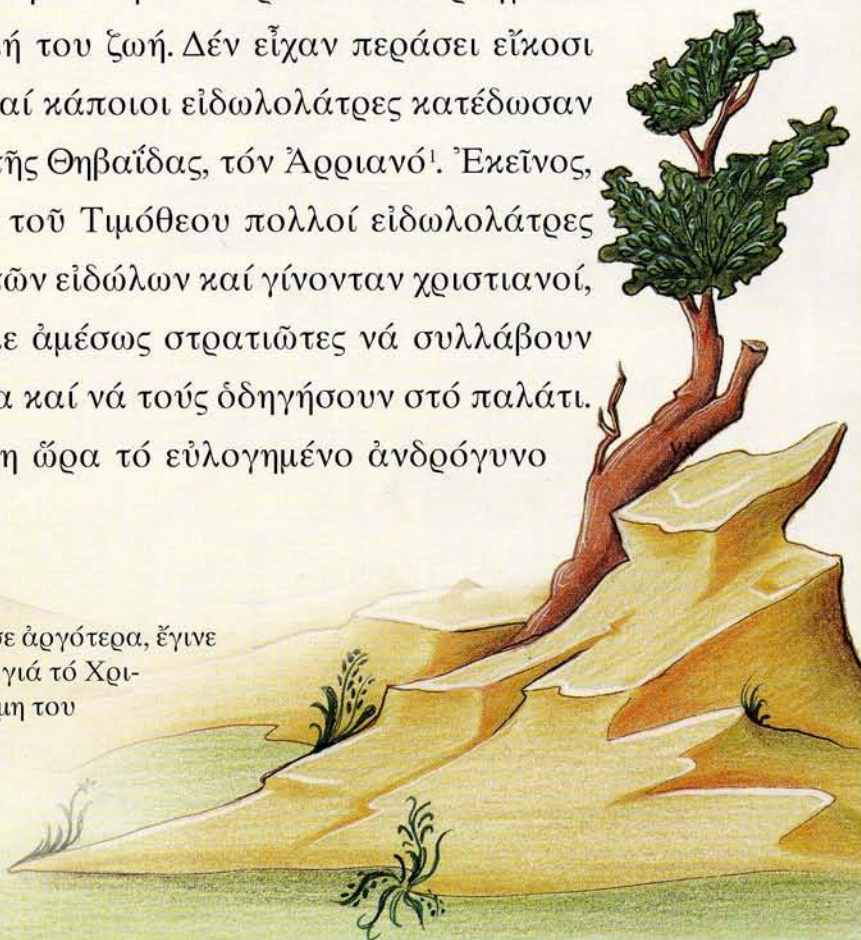
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑ

φύλαγαν μέ προσοχή καί τή μετέδιδαν στά παιδιά τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ἦταν καί οἱ γονεῖς τοῦ ἁγίου Τιμόθεου.

Φρόντισαν νά διδαχθεῖ ὁ γυιός τους τά ἱερά γράμματα* κοντά σέ κάποιον ἐνάρετο δάσκαλο. Ἡ εὐσέβεια καί ὁ ζήλος πού ἔδειχνε ὁ Τιμόθεος γιά τίς Ἅγιες Γραφές* δέν ἄργησε νά φτάσει καί σ' αὐτιά τοῦ ἀρχιερέα τῆς Θηβαΐδας. Τόν κάλεσε, λοιπόν, καί τόν χειροθέτησε* ἀναγνώστη*, ὥστε νά διαβάζει στήν Ἐκκλησία τά διάφορα ἀναγνώσματα*. Τόν διόρισε μάλιστα καί δάσκαλο, γιά νά κατηγεῖ* τούς χριστιανούς στά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου καί νά τούς στηρίζει στήν πίστη. Πραγματικά, ὁ Τιμόθεος ἔδειξε πολλή ἐπιμέλεια σ' αὐτή τή διακονία*, ὥστε καί τούς χριστιανούς ὠφέλησε, ἀλλά καί πολλούς εἰδωλολάτρεις βοήθησε νά ἐγκαταλείψουν τήν πλάνη* τῶν εἰδώλων καί νά πιστέψουν στόν ἀληθινό Θεό.

Ὅταν ἔφτασε σέ ἡλικία γάμου, παντρεύτηκε τήν εὐλογημένη Μαύρα, γυναίκα μέ μεγάλη πίστη στό Χριστό καί πραγματική βοηθό στήν πνευματική του ζωή. Δέν εἶχαν περάσει εἴκοσι ἡμέρες ἀπό τό γάμο του καί κάποιοι εἰδωλολάτρεις κατέδωσαν τόν Τιμόθεο στό βασιλιά τῆς Θηβαΐδας, τόν Ἀρριανό¹. Ἐκεῖνος, μόλις ἔμαθε πώς ἐξαιτίας τοῦ Τιμόθεου πολλοί εἰδωλολάτρεις ἐγκατέλειπαν τή λατρεία τῶν εἰδώλων καί γίνονταν χριστιανοί, ἄναψε ἀπό θυμό. Ἔστειλε ἀμέσως στρατιῶτες νά συλλάβουν τόν Τιμόθεο καί τή Μαύρα καί νά τούς ὀδηγήσουν στό παλάτι. Πραγματικά, μέσα σέ λίγη ὥρα τό εὐλογημένο ἀνδρόγυνο

1. Ὁ βασιλιάς Ἀρριανός μετανόησε ἀργότερα, ἔγινε χριστιανός καί τελικά μαρτύρησε γιά τό Χριστό. Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τή μνήμη του στίς 14 Δεκεμβρίου.

βρισκόταν μπροστά στόν ἡγεμόνα. Τότε αὐτός, χωρίς ἄλλη κουβέντα, λέει στόν Τιμόθεο:

— Θά μποροῦσα νά σέ θανατώσω. Ἐπειδή, ὅμως, λυπᾶμαι τά νιάτα σου, σοῦ δίνω μιά τελευταία εὐκαιρία. Ἄν μοῦ φέρεις ἐδῶ ὅλα τά ἄχρηστα βιβλία πού διαβάζεις καί διδάσκεις τούς Χριστιανούς, γιά νά τά κάψω, θά σοῦ χαρίσω τή ζωή.

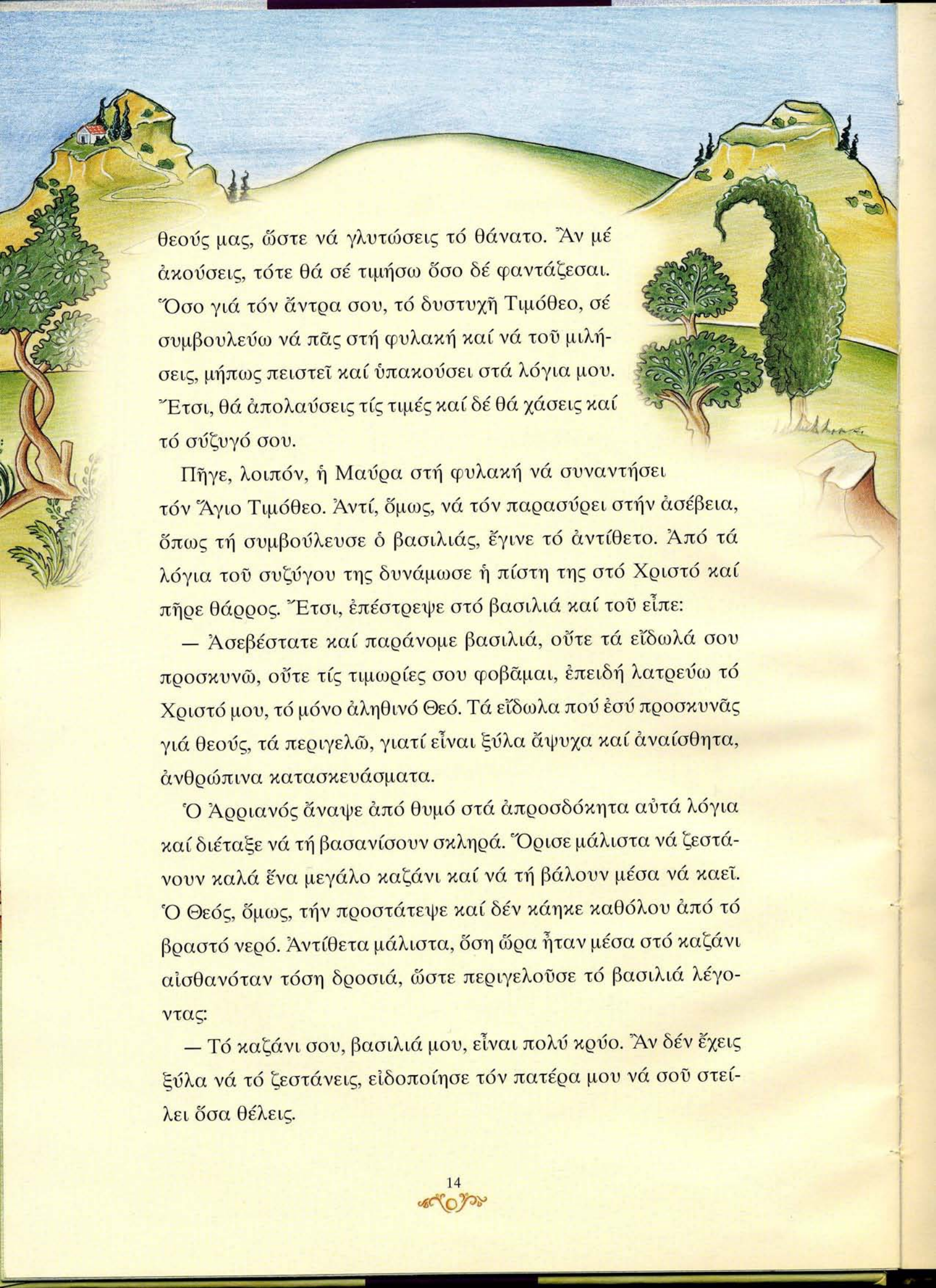
Ὁ Ἅγιος ἄκουσε ἤρεμος τά λόγια τοῦ βασιλιᾶ καί, χωρίς νά δειλιάσει οὔτε στιγμή, τοῦ ἀπάντησε:

— Μάθε, βασιλιά, ὅτι τά ιερά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας τά ἀγαπῶ σάν δικά μου παιδιά. Ξέρεις ἐσύ κανέναν πατέρα νά δίνει μέ τή θέλησή του τά παιδιά του, γιά νά θανατωθοῦν; Πῶς, λοιπόν, θέλεις νά σοῦ παραδώσω νά κάψεις αὐτά τά βιβλία, πού στηρίζουν τήν πίστη μας στό Χριστό καί προσκαλοῦν τούς ἁγίους ἀγγέλους νά μᾶς προστατεύουν. Γνώριζε, λοιπόν, ὅτι προτιμῶ νά πεθάνω, παρά νά τά παραδώσω στά ἀσεβῆ χέρια σου.

Τά λόγια αὐτά ἐξόργισαν τόν Ἀρριανό καί διέταξε νά βασανίσουν ἀλύπητα τόν Ἅγιο. Αὐτός, ὅμως, ὑπέμενε μέ καρτερία τά βασανιστήρια προσευχόμενος κι εὐχαριστώντας τό Θεό πού τόν ἀξίωσε νά κακοπαθήσει γι' Αὐτόν. Ὁ Χριστός μας, ὅμως, δέν τόν ἄφησε ἀβοήθητο, ἀλλά ἐμφανίστηκε μπροστά του καί τόν γιάτρεψε ἀπ' ὅλες του τίς πληγές. Θαύμασε τότε ὁ τύραννος γιά τό παράδοξο γεγονός καί, μὴν ξέροντας τί ἄλλο νά κάνει, διέταξε νά τόν φυλακίσουν. Ὑστερα κάλεσε τή Μαύρα καί μέ ἤρεμο τρόπο τῆς εἶπε:

— Μαύρα, σκέψου τά νιάτα σου. Συλλογίσου τήν ὁμορφιά τῆς ζωῆς. Ἐτοιμάσου, λοιπόν, αὔριο νά προσφέρεις θυσία στούς

θεούς μας, ὥστε νά γλυτώσεις τό θάνατο. Ἄν μέ ἀκούσεις, τότε θά σέ τιμήσω ὅσο δέ φαντάζεσαι. Ὅσο γιά τόν ἄντρα σου, τό δυστυχή Τιμόθεο, σέ συμβουλεύω νά πᾶς στή φυλακή καί νά τοῦ μιλήσεις, μήπως πειστεῖ καί ὑπακούσει στά λόγια μου. Ἔτσι, θά ἀπολαύσεις τίς τιμές καί δέ θά χάσεις καί τό σύζυγό σου.

Πῆγε, λοιπόν, ἡ Μαύρα στή φυλακή νά συναντήσῃ τόν Ἅγιο Τιμόθεο. Ἀντί, ὅμως, νά τόν παρασύρῃ στήν ἀσέβεια, ὅπως τή συμβούλευσε ὁ βασιλιάς, ἔγινε τό ἀντίθετο. Ἀπό τά λόγια τοῦ συζύγου της δυνάμωσε ἡ πίστη της στό Χριστό καί πῆρε θάρρος. Ἔτσι, ἐπέστρεψε στό βασιλιά καί τοῦ εἶπε:

— Ἀσεβέστατε καί παράνομε βασιλιά, οὔτε τά εἰδωλά σου προσκυνῶ, οὔτε τίς τιμωρίες σου φοβᾶμαι, ἐπειδή λατρεύω τό Χριστό μου, τό μόνο ἀληθινό Θεό. Τά εἰδωλα πού ἐσύ προσκυνᾷς γιά θεούς, τά περιγελῶ, γιατί εἶναι ξύλα ἄψυχα καί ἀναίσθητα, ἀνθρώπινα κατασκευάσματα.

Ὁ Ἀρριανός ἄναψε ἀπό θυμό στά ἀπροσδόκητα αὐτά λόγια καί διέταξε νά τή βασανίσουν σκληρά. Ὅρισε μάλιστα νά ζεστάνουν καλά ἕνα μεγάλο καζάνι καί νά τή βάλουν μέσα νά καεῖ. Ὁ Θεός, ὅμως, τήν προστάτεψε καί δέν κάηκε καθόλου ἀπό τό βραστό νερό. Ἀντίθετα μάλιστα, ὅση ὥρα ἦταν μέσα στό καζάνι αἰσθανόταν τόση δροσιά, ὥστε περιγελοῦσε τό βασιλιά λέγοντας:

— Τό καζάνι σου, βασιλιά μου, εἶναι πολύ κρύο. Ἄν δέν ἔχεις ξύλα νά τό ζεστάνεις, εἰδοποίησε τόν πατέρα μου νά σοῦ στείλει ὅσα θέλεις.

Νόμισε τότε ὁ ἀνόητος βασιλιάς
ὅτι οἱ ὑπηρέτες, θέλοντας νά προ-
στατέψουν τὴν Ἁγία, δέ ζέσταναν τὸ
νερό καὶ πλησιάζοντας τῆς λέει:

— Μαύρα, ρίξε νερό στά χέρια μου γιά
νά δῶ ἂν πραγματικά εἶναι κρῦο.

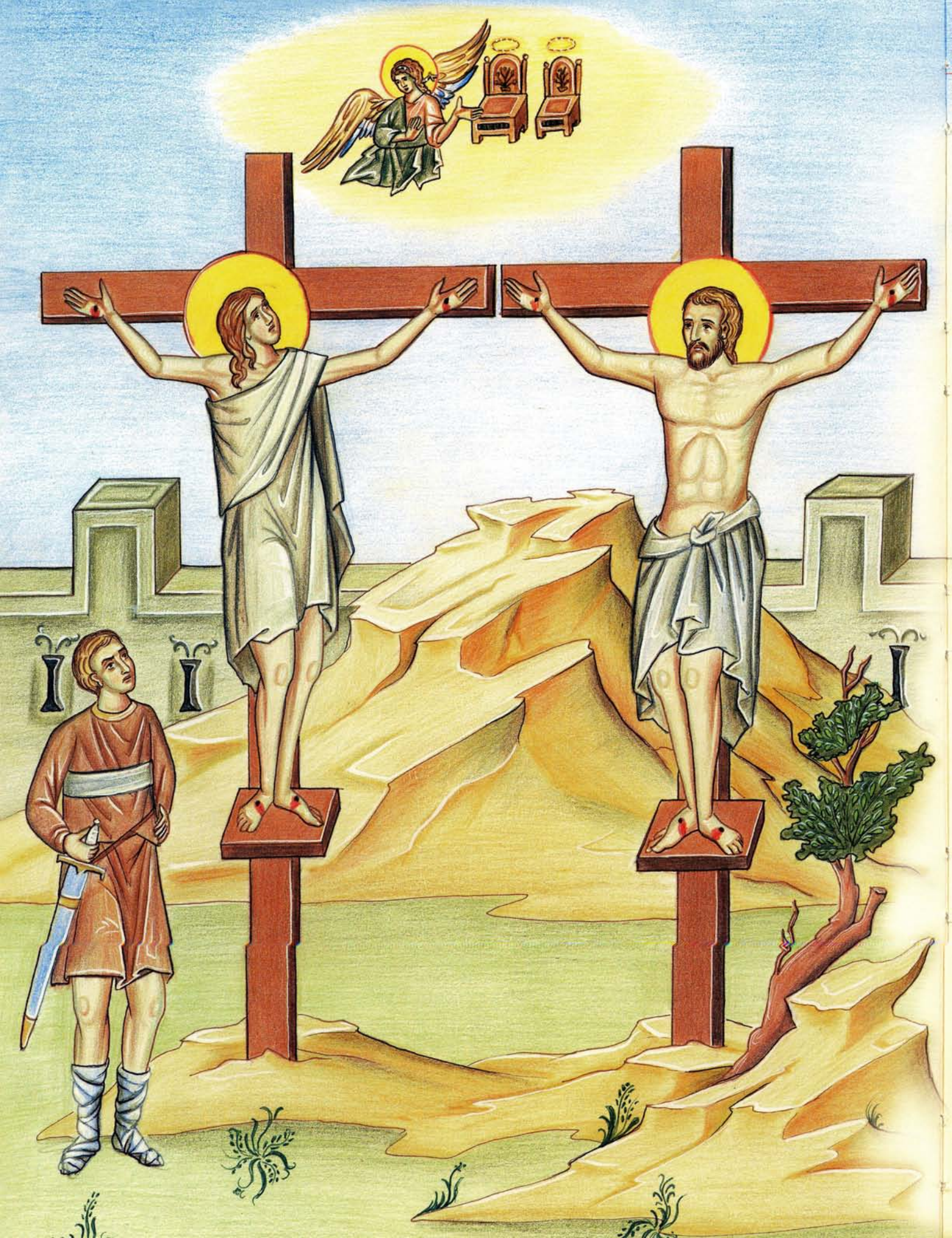
Αὐτή ὑπάκουσε στήν ἐντολή του καί
τοῦ ἔριξε στά χέρια λίγο νερό. Ζεματίστηκε
τότε ἀπό τὸ καυτό νερό καὶ μὴν μπορώντας νά ὑποφέρει τὸν
πόνο ἄρχισε νά οὐρλιάζει.

Ἄντί, ὅμως, νά συνετιστεῖ καὶ νά πιστέψει, θύμωσε ὑπερβολικά
καὶ διέταξε νά κατασκευάσουν δύο σταυρούς καὶ πάνω τους νά
σταυρώσουν τοὺς Μάρτυρες. Ἐκεῖνοι χάρηκαν πολὺ ἀκούγοντας
τὴ θανατικὴ ἀπόφαση, γιατί θεώρησαν μεγάλη εὐλογία νά
ὑπομείνουν σταυρικὸ θάνατο, ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς μας. Ὅταν
μάλιστα ἔφτασαν στὸν τόπο τῆς καταδίκης, ἀγκάλιαζαν ὁ καθέ-
νας τὸ σταυρὸ του καὶ τὸν φιλοῦσαν μὲ μεγάλη εὐλάβεια. Ἀλλά
καὶ ὅταν τοὺς σταύρωσαν οἱ στρατιῶτες, δέν ἔπαψαν νά δοξο-
λογοῦν καὶ νά εὐχαριστοῦν τὸ Θεό. Ὁ μακάριος Τιμόθεος πάλι
παρότρυνε τὴν καλὴ του σύζυγο λέγοντας:

— Ἄς μὴ δειλιάσουμε, Μαύρα, μπροστά σ' αὐτά τὰ προσωρινά
βασανιστήρια, διότι αὐτά θά μᾶς προσφέρουν αἰώνια δόξα στὸν
Οὐρανό. Μπορεῖ νά φαίνονται πικρές οἱ τιμωρίες, ὅμως εἶναι
τιποτένιος αὐτὸς ὁ πόνος μπροστά στή γλυκύτητα τοῦ Παρα-
δείσου. Ἄς ὑπομείνουμε, λοιπόν, λίγο ἐδῶ, ὥστε νά χαιρόμαστε
αἰώνια κοντά στό Χριστό μας, πού μᾶς ἀξίωσε νά μιμηθοῦμε τὸ
πάθος καὶ τὴ σταύρωσή Του.

Ἡ Ἁγία δεχόταν μὲ μεγάλη χαρὰ τὰ λόγια τοῦ συζύγου της,
ἔχοντας κι αὐτὴ τὸ νοῦ στραμμένο στὸν Οὐρανό. Ὁ μόνος πού

εἶχε λυπηθεῖ ὑπερβολικά ἦταν ὁ θανάσιμος ἐχθρός τῶν ἀνθρώπων, ὁ διάβολος. Μή μπορώντας νά δεχτεῖ τήν ἥττα του, ἐμφανίστηκε στήν Ἁγία καί τῆς ὑποσχόταν μεγάλα ἀγαθά, ἄν ἀρνοῦνταν τό Χριστό. Νόμισε, ὁ παμπόνηρος, ὅτι θά τήν ἔκανε νά δειλιάσει, ἔστω καί τήν τελευταία στιγμή. Αὐτή, ὅμως, ἡ μακαρία Μαύρα, δέν παρασύρθηκε ἀπό τά πονηρά του τεχνάσματα, ἀλλά, ἀφοῦ ἐπικαλέστηκε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, γυρίζει καί τοῦ λέει:

— Ἄτιμε διάβوله, ἄν καί προσπάθησες μέ τόσα μέσα νά μέ ἀπατήσεις, δέν πέτυχες τίποτα. Καί αὐτό ἔγινε, γιατί εἶσαι ἀνίσχυρος μπροστά στό Χριστό μου. Μήν ἐλπίζεις, λοιπόν, νά μέ παρασύρεις, γιατί τό μόνο πού ἐπιθυμῶ εἶναι τ' ἀγαθά πού μοῦ προσφέρει ὁ Θεός μου.

Ἐφυγε τότε νικημένος καί ντροπιασμένος ὁ διάβολος, ἐνῶ Ἄγγελος σταλμένος ἀπό τό Θεό πῆγε καί στάθηκε κοντά στήν Ἁγία καί τήν ἐνθάρρυνε. Κάποια στιγμή, μάλιστα, τῆς φάνηκε ὅτι τήν πῆρε ἀπό τό χέρι καί τήν ἀνέβασε στόν Οὐρανό. Ἐκεῖ τῆς ἔδειξε δύο λαμπρούς θρόνους, τόν ἕναν πιό ψηλό ἀπ' τόν ἄλλο, πού πάνω τους ὑπῆρχαν δύο ὀλόλευκες στολές καί δύο πανέμορφα στεφάνια, τέτοια πού ὁμοιά τους δέν ὑπάρχουν σ' ὀλόκληρη τή γῆ, καί τῆς λέει:

— Ὅλα αὐτά ἔχουν ἐτοιμαστεῖ ἀπ' τό Θεό γιά σένα καί τόν ἄνδρα σου, ἐπειδή ὑπομείνατε πολλά βάσανα γιά τήν ἀγάπη Του. Μήν ἀπορήσεις πού ὁ θρόνος τοῦ συζύγου σου εἶναι πιό ψηλά ἀπ' τό δικό σου. Αὐτό ἔγινε, ἐπειδή αὐτός ἦταν ὁ αἷτιος καί τῆς δικῆς σου σωτηρίας, ἀφοῦ μέ τήν καθοδήγηση καί τίς συμβουλές του στέριωσε ἡ πίστη σου κι ἔφτασες μέχρι τό μαρτύριο.

Ὅταν συνῆλθε ἀπ' αὐτή τήν ὀπτασία* ἡ Ἁγία, διηγῆθη-

κε καί στόν εὐλογημένο Τιμόθεο ὅλα ὅσα εἶδε. Ἔτσι, μέ μεγάλη χαρά καί ἀγαλλίαση παρέδωσαν στό Θεό τίς ἅγιες ψυχές τους καί πῆγαν κοντά Του ν' ἀπολαύσουν τά βραβεῖα τῶν ἀγώνων τους.

Οἱ χριστιανοί ἔχτισαν στή μνήμη τους ὠραιότατο ναό, στόν ὁποῖο γίνονται πολλά θαύματα* σ' ὅσους ἐπικαλοῦνται μέ πίστη τή βοήθειά τους.

3 ΜΑΪΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΑΧΜΕΤ

Ζούσε κάποτε στην Κωνσταντινούπολη ένας άνθρωπος πού όνομαζόταν Άχμετ. Ήταν Τοῦρκος στην καταγωγή και μουσουλμάνος στη θρησκεία. Ο Άχμετ κατείχε ύψηλή θέση ανάμεσα στους όμοεθνείς του. Ήταν γραφέας του δευτεροδάρη, δηλαδή του αρχιλογιστή. Είχε μεγάλη περιουσία και πολλούς υπηρέτες. Ανάμεσά τους ήταν και δύο ευσεβείς χριστιανές γυναίκες από τή Ρωσία· ή μία νέα και ή άλλη μεγάλης ηλικίας. Η ήλικιωμένη, μάλιστα, πήγαινε στην εκκλησία τίσ Κυριακές αλλά και σέ όλες τίσ μεγάλες έορτές τών Χριστιανών.

Όταν επέστρεφε, έφερε πάντοτε αντίδωρο* και άγιασμό* στη νεότερη, ή όποία τά δεχόταν μέ μεγάλη χαρά.

Όμως, αυτό δέν έμεινε άπαρατήρητο στον άφέντη τους, τον Άχμέτ. Αυτό, κάθε φορά πού βρισκόταν κοντά στη νέα κοπέλα, ύστερα από τή μετάληψη του αντίδωρου και του άγιασμού, αισθανόταν μία ώραιότατη εϋωδία νά βγαίνει από τό στόμα της. Μή μπορώντας, λοιπόν, νά δώσει μία εξήγηση, ρωτάει μία μέρα τήν κοπέλα:

— Τί είναι αυτό πού τρώς και μυρίζει έτσι όμορφα τό στόμα σου;

Τότε εκείνη, μή γνωρίζοντας τό θαυμαστό γεγονός πού είχε άποκαλύψει ό Θεός στον άφέντη της, άπάντησε μέ άπλότητα:

— Άφέντη μου, δέν τρώω τίποτε άλλο παρά αυτά πού τρώς κι έσύ και όλοι οί άνθρωποι του σπιτιού σου.

— Και όμως, επέμεινε ό Άχμέτ, κάποιο μυστικό μου κρύβεις, γιατί όχι μία και δύο, αλλά πολλές φορές μύρισα αυτή τήν έξαίσια εϋωδία. Σέ παρακαλώ, λοιπόν, άποκάλυψέ μου τό μυστικό σου, κι έγώ θά σοϋ δώσω χρήματα γι' άντάλλαγμα.

Συλλογίστηκε γιά λίγο ή κοπέλλα και μπήκε σέ ύποψίες.

— Πές μου, άφέντη μου, τόν ρώτησε, πότε μύρισες γιά πρώτη φορά αυτή τή μυρωδιά, γιά τήν όποία μου μιλάς; Έγώ, όσο μπορώ

νά θυμηθῶ τουλάχιστον, τρώω ὅ,τι καί οἱ ὑπόλοιποι ὑπηρέτες σου. Μόνο πού κάθε Κυριακή τρώω λίγο ἀντίδωρο καί ἁγιασμό πού μοῦ φέρνουν ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἴσως, λοιπόν, αὐτά νά εἶναι ἡ αἰτία τῆς εὐωδίας πού λές ὅτι μύρισες. Κι ἄν συμβαίνει ἀφέντη μου αὐτό, τότε νά ξέρεις ὅτι ὁ πανάγαθος Θεός, πού ἐπιθυμεῖ τή σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων, σοῦ ἀποκάλυψε μεγάλο μυστήριο. Γιατί οὔτε ἐγώ οὔτε κάποιος ἄλλος ἀπό τούς ὁμοδόξους* μου δέν καταλάβαμε αὐτό τό θαυμαστό γεγονός πού ἀξιώθηκες ἐσύ.

Θαύμασε τότε ὁ Ἀχμέτ καί ἤρθε βαθιά ἐπιθυμία στήν καρδιά του νά δεῖ μέ ποιόν τρόπο μεταλαμβάνουν οἱ χριστιανοί τό ἀντίδωρο καί ποιό εἶναι τό τυπικό* τῆς Ἐκκλησίας τους. Καί ἐκείνη μέν τήν ὥρα δέν εἶπε τίποτα. Ξημερώνοντας, ὅμως, ἡ ἄλλη μέρα, φόρεσε ροῦχα σάν αὐτά τῶν χριστιανῶν καί πῆγε στόν πατριαρχικό ναό τῆς Κωνσταντινούπολης νά παρακολουθήσει τή Θεία Λειτουργία.

Ἐνῶ, ὅμως, παρακολουθοῦσε τήν ἀκολουθία, ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά τοῦ φανερωθεῖ καί δεύτερο θαῦμα, τό ἴδιο ἐντυπωσιακό μέ τό πρῶτο. Τή στιγμή, δηλαδή, πού ἔβγαινε ὁ ἱερέας ἀπό τήν Ὁραία Πύλη*, τόν βλέπει ὁ Ἀχμέτ νά μὴν πατάει στό ἔδαφος. Ἦταν κυκλωμένος ἀπό ἕνα λαμπρό φῶς καί ἀπεῖχε ἕνα μέτρο ἀπό τή γῆ! Ὁ Ἀχμέτ τα ἔχασε. Δέν εἶχε προλάβει ἀκόμη νά συνέλθει καί βλέπει νά βγαίνουν ἀκτίνες ἀπό τά δάχτυλα τοῦ πατριάρχη* πού εὐλογοῦσε τό ποιμνιό* του καί νά στέκονται πάνω ἀπό τά κεφάλια τῶν χριστιανῶν. Μόνο αὐτός δέ φωτίστηκε ἀπό τό εὐλογημένο τοῦτο φῶς, παρότι πολλές φορές εὐλόγησε ὁ πατριάρχης μέ τόν ἴδιο τρόπο. Κατάλαβε τότε ὅτι ὁ ἀληθινός Θεός ἦταν ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν κι ὅτι αὐτός, ὡς μουσουλμάνος, δέν μπορούσε νά συμμετέχει σ' αὐτή τήν εὐλογία. Ἔτσι, μόλις τελείωσε ἡ Λειτουργία, κάλεσε τόν ἱερέα καί, ἀφοῦ τοῦ ἀποκάλυψε τά

σημεῖα* πού τοῦ ἔδειξε ὁ Θεός, τοῦ ζήτησε νά βαπτιστεῖ. Ἐκεῖνος πάλι, βλέποντας τήν ἐπιθυμία τοῦ Ἀχμέτ καί τή σταθερότητα τῆς ἀπόφασής του, τόν κατήχησε* στήν Ὁρθόδοξη πίστη καί τόν βάπτισε χριστιανό. Ἀπό τότε, καί γιά ἀρκετό καιρό, ζοῦσε ὡς κρυπτοχριστιανός*. Οἱ φίλοι καί οἱ γνωστοί του πού ἦταν Τοῦρκοι, δέν εἶχαν ὑποψιαστεῖ τίποτα.

Μιά μέρα πού οἱ Τοῦρκοι εἶχαν γιορτή, συγκεντρώθηκαν οἱ ἀξιωματοῦχοι σ' ἓνα μέρος γιά νά γλεντήσουν ὅλοι μαζί. Μαζί καί ὁ Ἀχμέτ. Κάποια στιγμή, ἐνῶ ἔτρωγαν κι ἔπιναν, ἓνας ἀπ' αὐτούς ἔθεσε τό ἐξῆς ἐρώτημα στούς ὑπόλοιπους:

— Δέ μοῦ λέτε, χοτζάδες* μου, ποιό ἄραγε νά εἶναι τό πιό σπουδαῖο πρᾶγμα στόν κόσμο;

— Τό πιό σπουδαῖο πρᾶγμα; εἶπε ἀπορημένος κάποιος ἀπό τήν παρέα. Ὑπάρχει ἄραγε πιό σπουδαῖο πρᾶγμα ἀπό τό νερό καί τό φαγητό; Χωρίς αὐτά τά δύο δέ θά μπορούσε νά ζήσει κανένας ἄνθρωπος.

— Καί ὅμως, κάνεις λάθος, εἶπε κάποιος ἄλλος πού παρακολουθοῦσε τήν κουβέντα. Τό πιό σπουδαῖο πρᾶγμα στόν κόσμο εἶναι τά χρήματα. Ἄν δέν ἔχεις χρήματα, τίποτα δέν μπορείς νά κάνεις.

— Ἡ ζωή, ἡ ζωή εἶναι τό πιό σπουδαῖο, φώναξε κάποιος τρίτος. Χωρίς αὐτή δέν μπορείς οὔτε ν' ἀγοράζεις οὔτε νά τρῶς.

Ὅμως, καί μ' αὐτή τή γνώμη διαφώνησε κάποιος ἄλλος ἀπό τούς ἄρχοντες καί μέ τή νέα σκέψη πού δια-

τυπώθηκε, ἄλλος. Ἐτσι, ἡ ὥρα περνοῦσε καί ἄκρη δέν ἔβγαζαν. Τότε, κάποιος ἀπό τούς χοτζάδες γυρίζει πρὸς τό μέρος πού καθόταν ὁ Ἅγιος καί τόν ρωτάει:

— Ἀχμέτ, ἐμεῖς εἶπαμε τήν ἄποψή μας. Πές μας κι ἐσύ τί πιστεύεις ὅτι εἶναι τό σπουδαιότερο πρᾶγμα στόν κόσμο. Ἄλλωστε, ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι εἶσαι σοφός ἄνθρωπος καί δέ μιλᾷς ἐπιπόλαια.

Σ' αὐτά τά λόγια ὁ ἅγιος Ἀχμέτ σηκώθηκε ὄρθιος καί, ἀποφασισμένος νά μοιραστεῖ μέ τούς ἄλλους τήν ἀλήθεια πού ἔκαιγε τήν ψυχή του τόσο καιρό, εἶπε μέ σιγουριά στή φωνή:

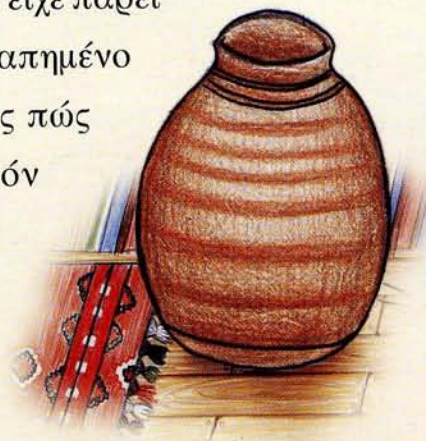
— Τό πολυτιμότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν.

Ταράχτηκαν ὅλοι στό ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων καί προσπάθησαν νά διορθώσουν τό κακό.

— Τρελάθηκες, Ἀχμέτ; Πῶς μπόρεσες νά ξεστομίσεις τέτοιες ἀσέβειες; Μήπως ἤπιες πολύ κρασί καί δέν ξέρεις τί λές;

— Ὅχι, ἀδέλφια μου. Οὔτε τρελός εἶμαι οὔτε μεθυσμένος. Τήν ἀλήθεια μόνο σᾶς λέω, γιά νά γλυτώσετε κι ἐσεῖς ἀπό τήν πλάνη πού βρίσκεστε. Γιατί ἡ θρησκεία πού πιστεύουμε τόσα χρόνια εἶναι πλάνη καί ψέμα καί ὁ μόνος ἀληθινός Θεός εἶναι ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν. Αὐτόν τόν Θεό πιστεύω κι ἐγώ καί σ' Αὐτόν ἔχω ἀποθέσει ὅλες τίς ἐλπίδες μου.

Οἱ μωαμεθανοί δέν πίστευαν στ' αὐτιά τους. Ὁ ἴδιος ὁ πασᾶς προσπάθησε νά τόν μεταπείσει, ὅμως ὁ Ἀχμέτ εἶχε πάρει τήν ἀπόφασή του: νά μαρτυρήσει γιά τόν ἀγαπημένο του Χριστό. Πράγματι, βλέποντας ὁ πασᾶς πῶς δέ θά τοῦ ἄλλαζαν τή γνώμη, διέταξε νά τόν ἀποκεφαλίσουν στίς 3 Μαΐου τοῦ ἔτους 1682. Ἐτσι, παρέδωσε ὁ ἅγιος Ἀχμέτ τό πνεῦμα του καί ἀφήνοντας αὐτόν τόν μάταιο κόσμο, πῆγε ν' ἀπολαύσει τήν

ἀτέλειωτη χαρά τοῦ Παραδείσου, κοντά σέ ὅ,τι πιό σπουδαῖο
μπορεῖ νά ὑπάρξει. Κοντά στό Χριστό μας. Αὐτόν πού ἀγαπάει
ὅλους τούς ἀνθρώπους, σ' ὅποια χώρα κι ἄν ζοῦνε, σ' ὅποια φυλή
κι ἄν ἀνήκουν. Αὐτόν πού ἀποκαλύπτεται σ' ὅποιον ἐπιθυμεῖ
πραγματικά νά γνωρίσει τήν Ἀλήθεια.

6 ΜΑΪΟΥ

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΙΩΒ (Ο ΠΟΛΥΑΘΛΟΣ)

ί περισσότεροι από τούς Άγίους τής Έκκλησίας μας έζησαν τά χρόνια μετά από τή γέννηση του Χριστου στή γη. Υπάρχουν, όμως, και κάποιοι που έζησαν και αγωνίστηκαν πριν από τον έρχομό του Μεσσία, στά χρόνια τής Παλαιάς Διαθήκης. Η ευλογημένη ζωή τους στάθηκε παράδειγμα για τούς άνθρωπους τής έποχής τους και γι' αυτό τούς όνόμασαν δίκαιους.

Ένας απ' αυτούς ήταν ό Ιώβ, άνθρωπος ειλικρινής, δίκαιος και θεοσεβής που δέ γνώριζε άμαρτωλή σκέψη ή πράξη. Ό καλός Θεός του είχε χαρίσει δέκα παιδιά -έπτά άγόρια και τρία κορίτσια- αλλά και άμύθητη περιουσία. Τά εύφορα κτήματά του έκαναν κάθε λογής καρπούς και πολλοί ύπηρέτες φρόντιζαν τά τεράστια κοπάδια τών ζώων του.

Ὁ
ΔΙΚΑΙ
ΟΣ

ΙΩΒ

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ΕΒΛΟ
ΝΕΝ Ὁ ΚΥΡΙΟΣ
ΔΕΙΞΑΤΟ ὡς
το ΚΥΡΙΟ ΕΒΛΟ
ΣΕΝ ἸΩΒ ΠΑΙ
ΕΡΑΚ ἂν εἶ το
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ
Τὸς
ΠΙΣΤΩΤΕΣ

Όμως, παρά τὰ πλούτη του ὁ δίκαιος Ἰώβ δέ λησμονοῦσε πῶς ὁ Θεός τοῦ τα ἔχε χαρίσει. Γι' αὐτό τὰ χρησιμοποιοῦσε γιά ν' ἀνακουφίζει ὄσους βρίσκονταν σέ ἀνάγκη. Τηροῦσε μέ ἀκρίβεια τό Θεῖο Θέλημα καί ἡ εὐλογημένη ζωή του γινόταν παράδειγμα γιά τούς ἀνθρώπους γύρω του. Ἔτσι, ἡ φήμη του ὀλοένα καί μεγάλωνε.

Μόνο ὁ διάβολος, βλέποντας τήν εὐλογημένη ζωή τοῦ Ἰώβ, λύσσαξε ἀπό τό κακό του. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νά τοῦ κάνει κακό. Ἐπειδή, ὅμως, ὁ διάβολος δέν μπορεῖ νά πειράξει ἀπό μόνος του κάποιον ἄνθρωπο, παρουσιάστηκε μπροστά στό θρόνο τοῦ Θεοῦ, γιά νά ζητήσει τήν ἄδειά Του. Σάν τόν εἶδε ὁ Κύριός μας, τοῦ λέει:

— Ἀπό ποῦ ἔρχεσαι;

— Γύρισα ὀλόκληρη τή γῆ καί εἶδα τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Μήπως πρόσεξες τή ζωή τοῦ Ἰώβ, τοῦ δούλου μου; τόν ρώτησε τότε ὁ Κύριος. Εἶδες ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος ὅμοιός του στήν ἀρετή σ' ὀλόκληρο τόν κόσμο;

— Μή νομίζεις ὅτι σέ σέβεται ὁ Ἰώβ ἀπ' τήν καλή του τήν καρδιά, ἀπάντησε ὁ θρασύς διάβολος. Ὅχι, βέβαια. Τόν ἔκανες τόσο πλούσιο καί πλήθυνες τόσο πολύ τά κοπάδια τῶν ζώων του, ὥστε δέν ἔχει λόγο νά μή σέ τιμᾷ. Σταμάτα, λοιπόν, νά τόν

προστατεύεις και τότε θα δεις ότι, αντί να σε προσκυνήσει, θα σε βλασφημήσει* με τό χειρότερο τρόπο.

Λέει τότε ο Θεός:

— Ορίστε, για να δεις ότι η αγάπη του για μένα είναι αληθινή και όχι υποκριτική και ψεύτικη, όπως λές, σου δίνω την άδεια να του αφαιρέσεις όλα του τα υπάρχοντα. Τόν ίδιο, όμως, δεν σου επιτρέπω να τον βλάψεις.

Ίκανοποιημένος ο διάβολος, έβαλε άμέσως σ' εφαρμογή τό φθονερό του σχέδιο.

Εκείνη τήν ήμέρα τά παιδιά του Ίώβ, σύμφωνα με τή συνήθειά τους, είχαν συγκεντρωθεί στό σπίτι του μεγαλύτερου αδελφού τους, για να τους κάνει τό τραπέζι.

Ο πατέρας τους δέ βρισκόταν μαζί τους αλλά σε κάποιο από τά κτήμα-

τά του. Κάποια στιγμή, εκεί που καθόταν, βλέπει από μακριά έναν από τους υπηρέτες του να έρχεται τρέχοντας προς τό μέρος του. Καθώς τόν πλησίαζε, άρχισε να φωνάζει άλαφιασμένος:

— Άρχοντά μου, μεγάλο κακό μās βρήκε! Ένω είχαμε βγάλει τά βόδια και τίς άγελάδες σου για βοσκή, μās επιτέθηκαν ληστές και, σκοτώνοντας όλους τους υπηρέτες, άρπαξαν τά ζώα. Μόνο έγώ γλύτωσα και ήρθα άμέσως να σου φέρω τήν κακή είδηση.

Δέν εἶχε προλάβει νά τελειώσει τά λόγια του καί καταφθάνει τρέχοντας ἄλλος ὑπηρέτης καί λέει κατατρομαγμένος στόν Ἰώβ:

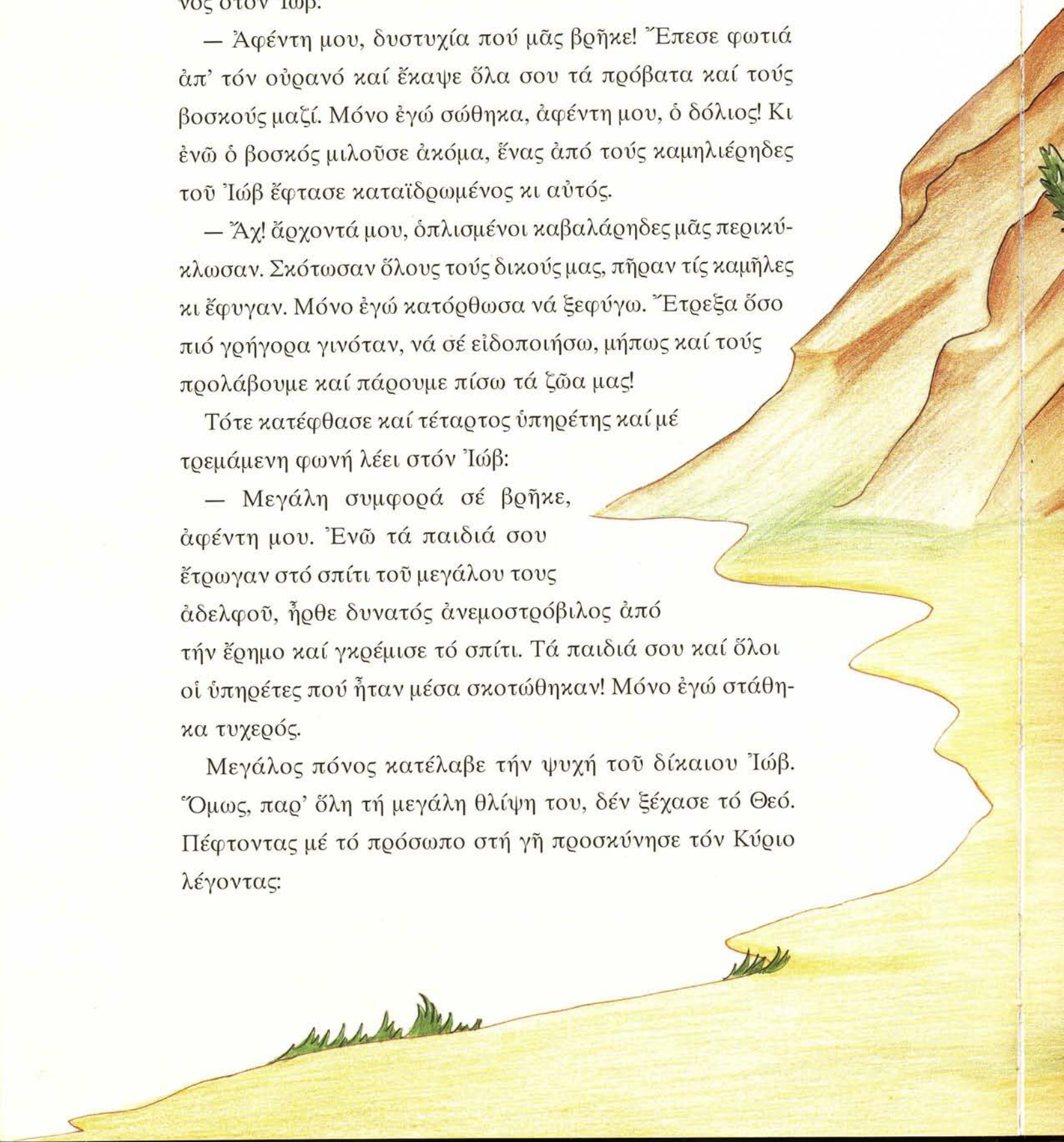
— Ἀφέντη μου, δυστυχία πού μᾶς βρῆκε! Ἔπεσε φωτιά ἀπ' τόν οὐρανό καί ἔκαψε ὅλα σου τά πρόβατα καί τούς βοσκούς μαζί. Μόνο ἐγώ σόθηκα, ἀφέντη μου, ὁ δόλιος! Κι ἐνῶ ὁ βοσκός μιλοῦσε ἀκόμα, ἕνας ἀπό τούς καμηλιέρηδες τοῦ Ἰώβ ἔφτασε καταἰδρωμένος κι αὐτός.

— Ἄχ! ἄρχοντά μου, ὀπλισμένοι καβαλάρηδες μᾶς περικύκλωσαν. Σκότωσαν ὅλους τούς δικούς μας, πῆραν τίς καμήλες κι ἔφυγαν. Μόνο ἐγώ κατόρθωσα νά ξεφύγω. Ἔτρεξα ὅσο πιό γρήγορα γινόταν, νά σέ εἰδοποιήσω, μήπως καί τούς προλάβουμε καί πάρουμε πίσω τά ζῶα μας!

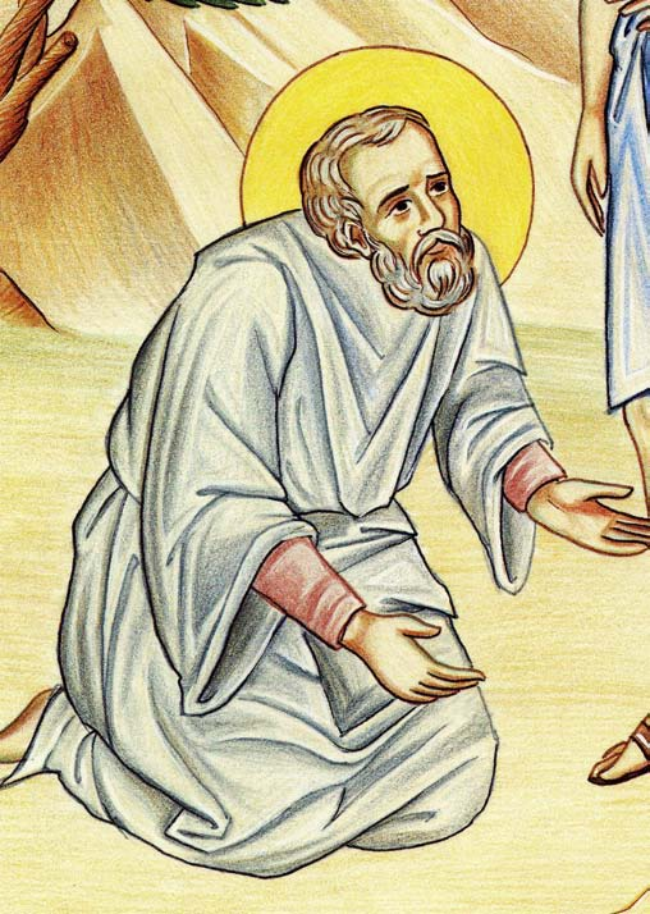
Τότε κατέφθασε καί τέταρτος ὑπηρέτης καί μέ τρεμάμενη φωνή λέει στόν Ἰώβ:

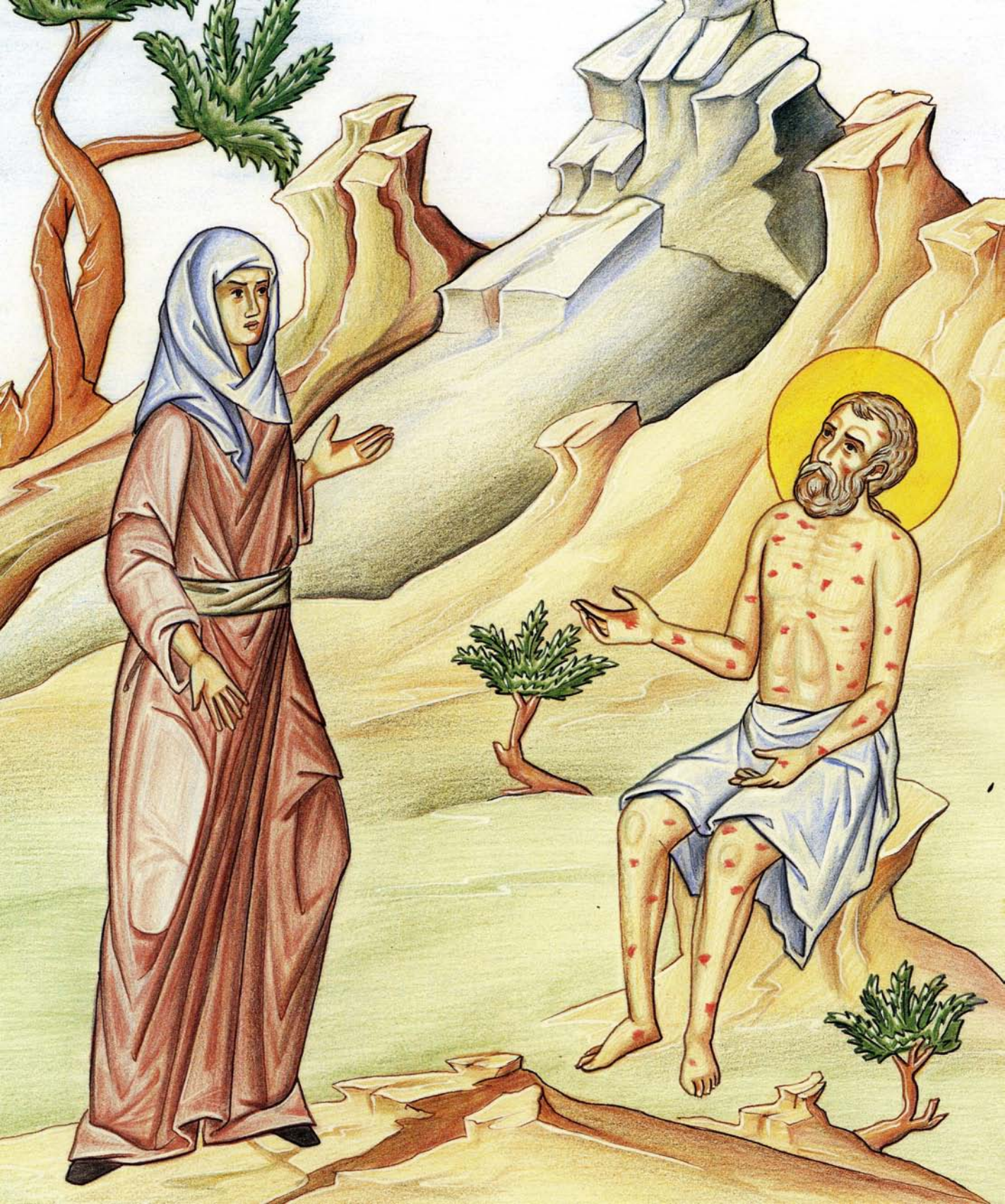
— Μεγάλη συμφορά σέ βρῆκε, ἀφέντη μου. Ἐνῶ τά παιδιά σου ἔτρωγαν στό σπίτι τοῦ μεγάλου τους ἀδελφοῦ, ἦρθε δυνατός ἀνεμοστρόβιλος ἀπό τήν ἔρημο καί γκρέμισε τό σπίτι. Τά παιδιά σου καί ὅλοι οἱ ὑπηρέτες πού ἦταν μέσα σκοτώθηκαν! Μόνο ἐγώ στάθηκα τυχερός.

Μεγάλος πόνος κατέλαβε τήν ψυχή τοῦ δίκαιου Ἰώβ. Ὅμως, παρ' ὅλη τή μεγάλη θλίψη του, δέν ξέχασε τό Θεό. Πέφτοντας μέ τό πρόσωπο στή γῆ προσκύνησε τόν Κύριο λέγοντας:

— Θεέ μου, ἐγώ γυμνός γεννήθηκα, χωρίς καμιά περιουσία. Ἄς μέ βρεῖ, λοιπόν, ὁ θάνατος στήν ἴδια κατάσταση. Ὁ Κύριος μου τά ἔδωσε ὅλα, καί τά παιδιά καί τά πλούτη. Αὐτός πάλι τά πήρε πίσω. Δικά του ἦταν. Ἀφοῦ αὐτό φάνηκε καλό στόν Κύριο, αὐτό καί ἔγινε. Ἄς εἶναι πάντοτε δοξασμένο τό ὄνομά Του. Κι ὁ Ἰώβ δέν εἶπε κανένα ἀσχημο λόγο γιά τό Θεό.

Βλέποντας ὁ φθονερός διάβολος τή μεγαλοψυχία τοῦ δίκαιου Ἰώβ, παρουσιάζεται ξανά στό θρόνο τοῦ Θεοῦ.

— Πείστηκες, λοιπόν, ὅτι ὁ Ἰώβ ὁ δοῦλος μου εἶναι ἀνώτερος στήν ἀρετή ἀπ' ὅλους τούς ἀνθρώπους; Τόν ρώτησε τότε ὁ παντογνώστης Κύριος. Ἐσύ δέν ἔλεγες ὅτι, ἂν καταστρέψεις χωρίς καμιά αἰτία ὅλα τ' ἀγαθά του, θά μέ βλασφημήσει; Νά πού ἔγινε τό ἀντίθετο.

— Τό πιό σημαντικό πρᾶγμα γιά τούς ἀνθρώπους εἶναι ἡ ὑγεία. Ἐπίτρεπέ μου νά τοῦ στείλω μιά φοβερή ἀσθένεια καί τότε θά δεῖς γιά πότε θά σέ βλασφημήσει.

— Κι αὐτό στό ἐπιτρέπω, εἶπε ὁ Θεός, ὅμως σοῦ ἀπαγορεύω ν' ἀφαιρέσεις τή ζωή του.

Ἀμέσως προσέβαλε τόν Ἰώβ μιά φοβερή ἀσθένεια, πού ὁμοιά της δέν ὑπάρχει. Ὅλο του τό σῶμα γέμιζε μέ πληγές, τά κόκκαλά του πονοῦσαν ὑπερβολικά, τόσο πού δέν μποροῦσε νά σταθεῖ ἀπό τόν πόνο, ἐνῶ ἡ φτώχεια του ἦταν τέτοια πού δέν μποροῦσε ν' ἀνακουφίσει στό ἐλάχιστο τήν ἀσθένειά του. Ὅμως, αὐτός ὁ μακάριος φίλος τοῦ Κυρίου ὑπέμενε μέ θαυμαστή καρτερία ὅλες τίς συμφορές, δοξάζοντας κι εὐχαριστώντας τό Θεό κι ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στό θέλημά Του. Κάποια μέρα ἡ γυναίκα του, ἀπελπισμένη ἀπό τίς συμφορές πού τούς βρῆκαν, τοῦ εἶπε:

— Ταλαίπωρε Ίώβ, βλέπεις τό κατάντημά μας. Ἐσύ μιά ζωή ἦσουν πιστός στό Θεό καί τηροῦσες τίς ἐντολές Του. Αὐτός, ὅμως, σέ ἀντάμειψε, σάν νά ἦσουν ὁ χειρότερος ἐχθρός Του. Τυφλός εἶσαι ἢ ἀναίσθητος καί συνεχίζεις νά τόν τιμᾷς; Αὐτός φταίει γιά τίς συμφορές πού μᾶς βρῆκαν. Πές, ἐπιτέλους, ἕνα λόγο ἐναντίον Του καί μετά ἄς πεθάνεις. Τίποτα χειρότερο δέν μπορεῖ νά σοῦ συμβεῖ πιά.

Τότε ὁ δίκαιος Ίώβ στράφηκε πρὸς τό μέρος της καί κοιτάζοντάς την λυπημένος τῆς λέει αὐστηρά:

— Γυναίκα, γιατί γογγύζεις καί μέ στενοχωρεῖς. Τόσον καιρό πού ὁ Θεός μᾶς εὐεργετοῦσε καί εἶχαμε ὅλα τά ἀγαθά, ἤμασταν εὐχαριστημένοι. Τώρα, λοιπόν, δέ νομίζεις ὅτι θα ἔπρεπε νά δεχτοῦμε καί τίς συμφορές μέ τόν ἴδιο τρόπο;

Ἔτσι, ὁ Ίώβ δέν ἀμάρτησε ἀπέναντι στό Θεό οὔτε μέ ἕναν ἄσχημο λόγο. Ὁ διάβολος, βλέποντας τήν ὑπομονή του, ἔφυγε νικημένος καί καταντροπιασμένος. Ἀπό τότε δέν τόλμησε νά ἐνοχλήσει ξανά αὐτόν τόν εὐλογημένο ἄνδρα.

Ὁ Κύριος ἀντάμειψε τήν ὑπομονή τοῦ Ίώβ μέ μεγάλες εὐλογίες. Τοῦ χάρισε ξανά πολλά πλούτη, διπλάσια ἀπό παλιά. Ἀπέκτησε ἄλλους ἑπτὰ γιουούς καί τρεῖς θυγατέρες, πού ὅμοιές τους στήν ὀμορφιά καί τήν ἀρετή δέν ὑπῆρχαν στή γῆ. Ὁ ἴδιος ἔγινε τόσο ξακουστός πού ἔρχονταν ἄνθρωποι ἀπό τά πέρατα τοῦ κόσμου, γιά νά τόν

συμβουλευτοῦν. Ἀξιόθηκε νά δεῖ ἐγγόνια καί δισέγγοντα. Πέθανε σέ βαθιά γεράματα, δοξάζοντας καί εὐχαριστώντας τό Θεό.

Ἄς μνηθοῦμε κι ἐμεῖς τήν ὑπομονή του στίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς, ἔχοντας πάντα στό νοῦ μας τά σοφά του λόγια. «Ὁ Κύριος μᾶς τά δίνει ὅλα. Αὐτός πάλι τά παίρνει πίσω. Δικό μας δέν ἔχουμε τίποτα». Ἄς εἶναι δοξασμένο τ' Ὄνομά Του πάντοτε.

21 ΜΑΪΟΥ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

ἅγιος Κωνσταντῖνος ὑπῆρξε ἕνας ἀπό τούς πιό σπουδαίους βασιλιάδες τοῦ κόσμου. Ἡ ἐποχή πού ἔζησε ἦταν δύσκολη γιά τούς χριστιανούς. Οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες ἐχθρεύονταν τή χριστιανική πίστη καί κίνησαν μεγάλους διωγμούς ἐνάντια στήν Ἐκκλησία. Μοναδική ἐξαίρεση ἀνάμεσά τους ἀποτελοῦσε ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Χλωρός, ὁ πατέρας τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, πού βασίλευε στίς δυτικές περιοχές τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ Κωνσταντῖνος ἦταν δίκαιος βασιλιάς, σπλαχνικός καί φιλόνητος πρὸς τό λαό, προστάτης καί

στήριγμα τῶν χριστιανῶν. Ἡ σύζυγός του, Ἑλένη, ἦταν χριστιανή. Ἔτσι καί ὁ γυιός τους, ὁ Κωνσταντῖνος, ἀκολουθώντας τό παράδειγμά τους, τούς ἔμοιασε στήν ἀρετή. Αὐτό εὐχαρίστησε πολύ τό βασιλιά Κωνσταντίο, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τήν ἀνδρεία καί τή φρόνηση τοῦ γυιοῦ του, τόν ὄρισε διάδοχο τοῦ θρόνου του. Ἔτσι, ὅταν μετά ἀπό λίγο καιρό πέθανε ὁ Κωνσταντίος, πολεμώντας στή Βρετανία, ἀνακηρύχτηκε βασιλιάς ὁ Κωνσταντῖνος πού ἦταν τότε τριάντα δύο ἐτῶν.

Ὁ νέος βασιλιάς κυβέρνησε τό βασίλειό του μέ δικαιοσύνη καί γι' αὐτό ὁ λαός του τόν ἀγάπησε πολύ. Οἱ ἐχθροί του τόν ἔτρεμαν, γιατί ἦταν γενναῖος καί ἰκανός πολεμιστής. Ἦταν, ὅμως, καί δίκαιος βασιλιάς. Ἔτσι, ὅλοι οἱ πολῖτες τοῦ Δυτικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ἦταν εὐχαριστημένοι μέ τόν τρόπο πού κυβερνοῦσε ὁ βασιλιάς τους.

Τήν ἴδια ἐποχή στίς ἀνατολικές περιοχές τῆς Αὐτοκρατορίας βασίλευε ὁ Μαξέντιος. Ἄνδρας σκληρός καί ἀπάνθρωπος πού τυραννοῦσε τούς ὑπηκόους του καί ἰδιαίτερα τούς χριστιανούς. Ὁ Μαξέντιος ἦταν καί πολύ φιλόδοξος ἄνθρωπος. Ἔτσι, δέν ἀρκέστηκε στό μεγάλο του βασίλειο, ἀλλά κάποια μέρα ἐπιθύμησε νά γίνει κυρίαρχος ὁλόκληρης τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Συγκέντρωσε, λοιπόν, στή Ρώμη πολυάριθμο στρατό, μέ σκοπό νά ἐκστρατεύσει ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ρώμης, πού γνώριζαν τήν καλή φήμη τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου, δέ θέλησαν νά συμπαρασταθοῦν στά πονηρά σχέδια τοῦ βασιλιά τους. Ἔστειλαν γράμματα στόν ἅγιο αὐτοκράτορα πού τόν παρακαλοῦσαν νά προλάβει καί νά ἔλθει αὐτός πρῶτος στή Ρώμη, γιά νά τούς ἐλευθερώσει ἀπό τό Μαξέντιο.

Στόν οὐρανό εἶχε σχηματιστεῖ ἓνας σταυρός, φτιαγμένος ἀπό ἀστέρια τόσο φωτεινά, πού ἔλαμπαν μέσα στό μεσημέρι.

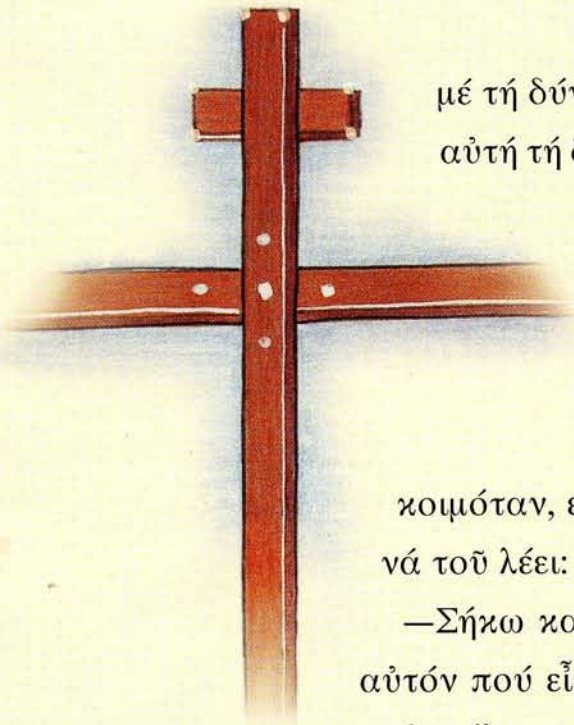

Ὁ Ἅγιος τότε, ἂν καί διέθετε πολύ μικρότερο στρατό, ἐκστράτευσε ἀμέσως κατά τοῦ Μαξεντίου. Κατέλαβε πολλές πόλεις στό πέρασμά του. Γρήγορα ἔφθασε ἔξω ἀπό τά τείχη τῆς Ρώμης. Ἐκεῖ τόν περίμενε ὁ ὑπερήφανος Μαξέντιος μέ πολύ μεγαλύτερες δυνάμεις. Τά δύο στρατεύματα παρατάχθηκαν τό ἓνα ἀπέναντι στό ἄλλο, ἔτοιμα γιά τή μάχη. Ὁ Κωνσταντῖνος σκαρφάλωσε σ' ἓνα ὕψωμα μέ τ' ἄλογό του κι ἀπό κεῖ ἐπιτηροῦσε τίς πολεμικές προετοιμασίες.

—Πῶς θά μπορέσω νά νικήσω ὅλον αὐτό τό στρατό, σκεφτόταν. Ὁ δικός μου στρατός εἶναι πολύ μικρότερος ἀπό τοῦ ἀντιπάλου μου!

Ἐνῶ, λοιπόν, καθόταν ἐκεῖ προβληματισμένος, σηκώνει γιά λίγο τά μάτια του ψηλά καί βλέπει ἓνα πολύ παράξενο θέαμα. Ἐκεῖ, στόν οὐρανό, εἶχε σχηματιστεῖ ἓνας σταυρός, φτιαγμένος ἀπό ἀστέρια τόσο φωτεινά, πού ἔλαμπαν μέσα στό μεσημέρι. Γύρω ἀπό τό σταυρό ὑπῆρχαν γράμματα τό ἴδιο φωτεινά πού ἔγραφαν: «Κωνσταντῖνε, ἐν τούτῳ νίκα», δηλαδή, Κωνσταντῖνε,

μέ τή δύναμη τοῦ σταυροῦ θά βγεῖς νικητής ἀπ' αὐτή τή δύσκολη μάχη. Μετά ἀπό λίγο χάθηκε ἡ ὀπτασία*. Ὁ βασιλιάς κίνησε χαρούμενος γιά τό στρατόπεδό του, ἔχοντας ὅλη τήν ἐλπίδα του στή θεϊκή βοήθεια.

Τό ἴδιο βράδυ, ἐνῶ ὁ Κωνσταντῖνος κοιμόταν, εἶδε στόν ὕπνο του τόν ἴδιο τό Χριστό νά τοῦ λέει:

—Σήκω καί κατασκεύασε ἓνα Σταυρό, ὅμοιο μ' αὐτόν πού εἶδες. Αὐτόν νά ἔχεις πάντοτε μαζί σου στόν πόλεμο καί δέ θά ἡττηθεῖς ποτέ ἀπό τούς ἐχθρούς σου.

Σηκώθηκε ἀπό τόν ὕπνο ὁ βασιλιάς, ὅπως τόν πρόσταξε ὁ Δεσπότης Χριστός, καί βγαίνοντας ἔξω ἀπό τή σκηνή του εἶδε καί πάλι στόν οὐρανό νά λάμπει ὁ Τίμιος Σταυρός. Πίστεψε τότε ὀλόψυχα ὁ αὐτοκράτορας ὅτι ὁ ἀληθινός Θεός, πού εἶναι πανίσχυρος, θά τόν βοηθήσει.

Σάν ξημέρωσε, κάλεσε τεχνίτες καί τούς πρόσταξε νά φτιάξουν ἓνα σταυρό ἀπό ἀσήμι, ὅμοιο μέ αὐτόν πού εἶχε δεῖ νά λάμπει στόν οὐρανό.

Ὅταν ὅλα ἦταν ἔτοιμα γιά τήν τελική μάχη, ὁ Κωνσταντῖνος τοποθέτησε τό σταυρό στήν πρώτη γραμμή τῶν στρατευμάτων του. Πραγματικά, μετά ἀπό μιά δύσκολη μάχη ὁ μικρός στρατός τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου κατατρόπωσε τόν πολυάριθμο στρατό τοῦ Μαξεντίου καί ὁ Ἅγιος μπῆκε θριαμβευτής στή Ρώμη. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλης ὑποδέχτηκαν τό νέο τους βασιλιά πανηγυρίζοντας καί εὐχαριστώντας τό Θεό πού τούς λύτρωσε ἀπό τόν ἀσεβῆ καί κακό Μαξέντιο.

Ὁ ἅγιος αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος ἦταν σίγουρος πιά γιά τή δύναμη τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νά προστατέψει τούς χριστιανούς καί νά βοηθήσει στή διάδοση τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως μέσα στή Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία. Ἀπαγόρευσε τούς διωγμούς* κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐλευθέρωσε ὅλους ὅσους εἶχε φυλακίσει ὁ Μαξέντιος λόγῳ τῆς πίστεως τους καί ὄρισε ὡς ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους του τή χριστιανική. Ἐπιπλέον, ἔστειλε χριστιανούς ἡγεμόνες στά διάφορα μέρη τῆς Αὐτοκρατορίας μέ ἐντολή νά στερεώσουν τήν Ὁρθόδοξη πίστη καί νά πολεμήσουν τήν εἰδωλολατρία.

Ἀφοῦ ταχτοποιήσε μέ σοφία ὅλα τά ζητήματα τοῦ κράτους του, θέλησε νά χτίσει μιά χριστιανική πόλη, ὅμοια στό μεγαλεῖο μέ τή Ρώμη καί νά τήν ἀφιερῶσει στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἔτσι, ἄρχισε νά ψάχνει γιά τόν κατάλληλο τόπο. Ὑστερα ἀπό θεία καθοδήγηση ἐπέλεξε ἓνα μέρος πού τότε ὀνομαζόταν Βυζάντιο. Ὁ Θεός ἔστειλε, μάλιστα, ἄγγελό Του, πού ὑπέδειξε στόν Ἅγιο πόσο μεγάλη νά κάνει τήν πόλη. Πράγματι, ἡ πόλη ἔγινε τόσο μεγάλη καί τόσο λαμπρή, πού ὅμοιά της δέν ὑπῆρχε σ' ὄλο τόν κόσμο. Ἐχτισε σ' αὐτή καί πολλές ἐκκλησίες πρός τιμήν τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων μας. Ὅρισε στό ἐξῆς αὐτή νά εἶναι ἡ βασίλισσα καί κυρία τῶν πόλεων. Τήν ὀνόμασε «Κωνσταντινούπολη» ἀπό τό ὄνομά του καί «Νέα Ρώμη», γιατί πῆρε

τή θέση πού ὡς τότε κατεῖχε ἡ παλιά πρωτεύουσα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Λίγο καιρό ἀργότερα ἐπιθύμησε ὁ βασιλιάς νά στολίσει τή νέα πρωτεύουσα τοῦ κράτους του μέ τόν Τίμιο Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό ἔστειλε τή μητέρα του, τήν ἁγία Ἑλένη, μαζί μέ πολλούς τεχνίτες στά Ἱεροσόλυμα, γιά νά ψάξουν νά τόν βροῦν, γιατί μέ τό πέρασμα τῶν χρόνων εἶχε λησμονηθεῖ ὁ τόπος στόν ὁποῖο βρισκόταν. Κάποιοι μάλιστα ἔλεγαν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τόν εἶχαν κρύψει βαθιά στή γῆ, ἀπό φθόνο γιά νά μήν τόν προσκυνοῦν οἱ χριστιανοί. Τῆς ἔδωσε πολλά χρήματα, μέ τά ὁποῖα ἡ ἁγία Ἑλένη ἔχτισε τό ναό τῆς Γεννήσεως ἐπάνω στή σπηλιά πού γεννήθηκε ὁ Χριστός. Μετά ἡ ἁγία Ἑλένη προσπάθησε νά μαζέψει πληροφορίες γιά τό πού βρισκόταν ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Μάταια ὅμως. Κανείς δέ γνώριζε.

Ἐξέπει ἀπό πολλές δυσκολίες βρῆκε ἕναν Ἑβραῖο, τόν Ἰούδα, ὁ ὁποῖος γνώριζε τόν τόπο πού βρισκόταν ὁ Τίμιος Σταυρός.

Ἡ Κωνσταντινούπολη

Ἐπειδή, ὅμως, εἶχε ἔχθρα πρὸς τοὺς χριστιανούς, δέν ἤθελε νά τόν ἀποκαλύψει. Διέταξε τότε ἡ μακαρία Ἑλένη νά τόν φυλακίσουν σ' ἓνα ξεροπήγαδο, μέχρι νά φανερώσει τήν ἀλήθεια. Δέν πέρασαν λίγες μέρες καί ὁ Ἐβραῖος τοὺς ὀδήγησε στόν τόπο τῆς Σταυρώσεως. Δέν γνώριζε, ὅμως, ποῦ ἀκριβῶς ἦταν θαμμένος ὁ Σταυρός.

Ἡ Ἁγία προσευχήθηκε τότε θερμά στό Θεό νά τῆς ἀποκαλύψει τό μέρος. Ὁ Θεός ἀπάντησε ἀμέσως στήν προσευχή της. Ἐγινε ἓνας ἰσχυρός σεισμός καί μία ὑπέροχη εὐωδία ἄρχισε νά βγαίνει ἀπό τό σημεῖο πού ἦταν θαμμένος ὁ Τίμιος Σταυρός. Πῆραν τότε ὅλοι φτυάρια καί κασμάδες καί, ἀφοῦ ἔσκαψαν βαθιά μέσα στή γῆ, βρήκαν τρεῖς σταυρούς, ἓναν τοῦ Χριστοῦ καί δύο τῶν ληστῶν πού σταυρώθηκαν μαζί Του. Κανείς, ὅμως, δέ γνώριζε νά τοὺς πεῖ ποιός ἦταν ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ, γιατί καί οἱ τρεῖς ἦταν ὅμοιοι στήν ὄψη.

Ἐκείνη τή στιγμή, κατά θεία οἰκονομία*, περνοῦσε ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο μιά νεκρική πομπή. Ἡ ἁγία Ἑλένη ἔδωσε ἐντολή

νά σταματήσει ἡ πομπή. Μετά ζήτησε ν' ἀκουμπήσουν πάνω στό νεκρό ἕναν ἀπό τούς σταυρούς, ἀλλά δέν ἔγινε κανένα θαῦμα. Τό ἴδιο καί μέ τό δεύτερο σταυρό, γιατί αὐτοί ἀνήκαν στους δύο ληστές. Τέλος, ἀκούμπησαν πάνω του καί τόν τρίτο Σταυρό. Ἀμέσως ὁ νεκρός ἀναστήθηκε καί σηκώθηκε ὄρθιος μπροστά στά ἐκπληκτα μάτια τῆς ἁγίας Ἑλένης καί τῆς συνοδείας τῆς. Ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά συμβεῖ αὐτό τό θαῦμα, γιά νά καταλάβουν ὅλοι τή μεγάλη δύναμη τοῦ Σταυροῦ.

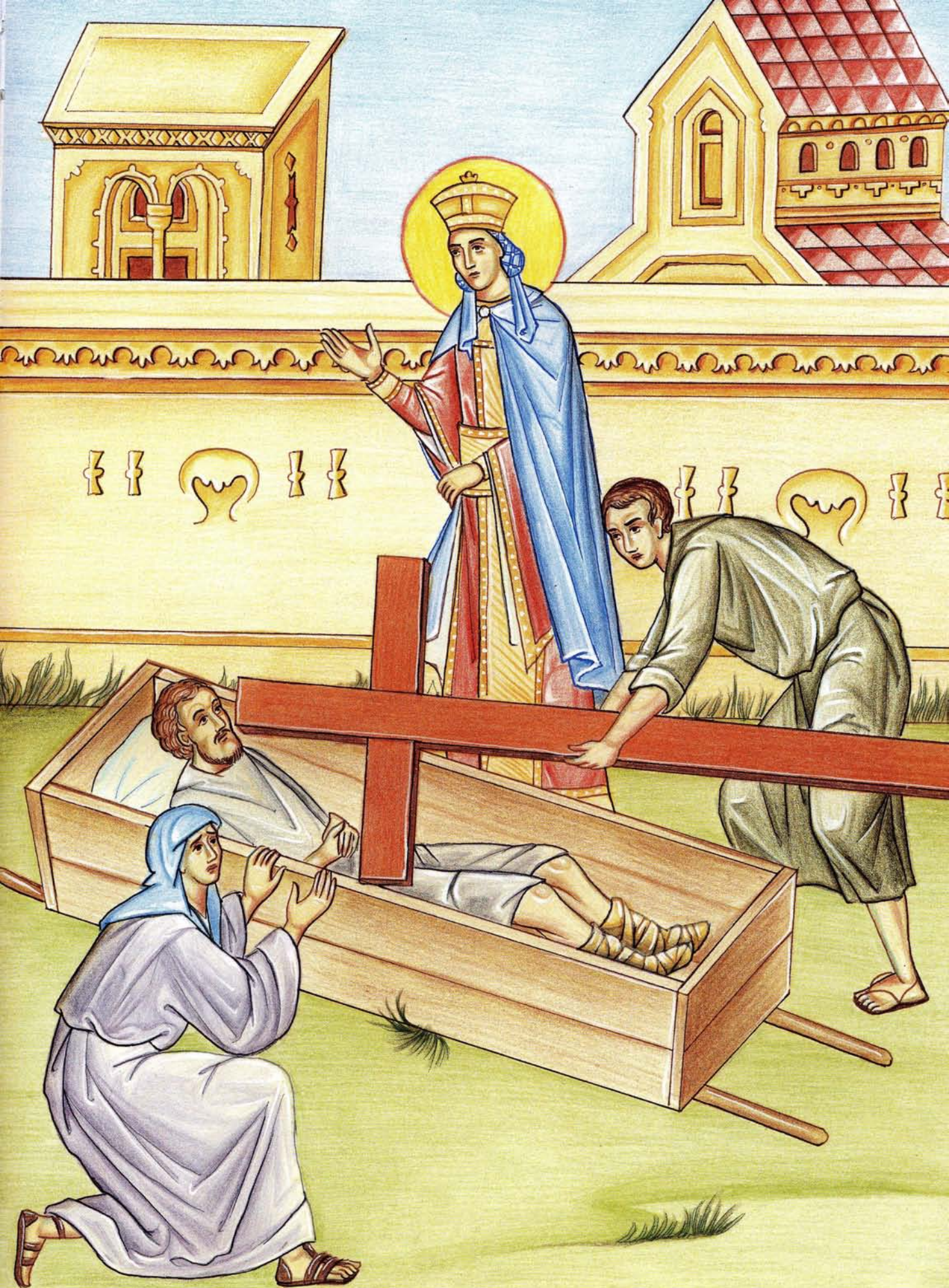
Μετά ἀπ' αὐτά, κάλεσε ἡ Ἁγία τόν Ἰούδα, πού βλέποντας τό θαῦμα βαπτίσθηκε καί ὀνομάστηκε Κυριακός², καί τοῦ ἀνέθεσε νά βρεῖ τούς Τίμιους Ἴηλους, δηλαδή τά καρφιά μέ τά ὁποῖα εἶχαν καρφώσει τό Χριστό στό Σταυρό. Ὁ Κυριακός προσευχήθηκε μέ θέρμη στό Θεό καί ἀμέσως ἔλαμψε ὁ τόπος στόν ὁποῖο βρισκόνταν τά καρφιά. Ἀμέσως τά παρέδωσε στή βασίλισσα Ἑλένη. Αὐτή ὄρισε καί ἔκοψαν τό Τίμιο Ξύλο σέ δύο κομμάτια, ἀπό πάνω ἔως κάτω, ἔτσι ὥστε νά σχηματιστοῦν δύο Σταυροί.

Ἀπ' αὐτούς τόν ἕνα τόν ἄφησε στά Ἱεροσόλυμα, ἐνῶ τόν ἄλλο τόν πῆρε μαζί τῆς στήν Κωνσταντινούπολη μαζί μέ τούς Τίμιους Ἴηλους.

Ἐκεῖ τά παρέδωσε ὅλα στόν πατριαρχικό ναό γιά νά τά προσκυνοῦν καί ν' ἀγιάζονται οἱ πιστοί. Ὁ πρῶτος πού ἔτρεξε νά προσκυνήσει ἦταν ὁ γιός τῆς, ὁ Κωνσταντῖνος.

Δέν πέρασε πολὺς καιρός καί ἡ ἁγία Ἑλένη ἄφησε αὐτόν τό μάταιο κόσμο καί πῆγε νά συναντήσει τό Χριστό μας στήν αἰώνια

2. Ὁ Κυριακός ἔγινε ἀργότερα ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καί Ἅγιος. Ἡ μνήμη του ἑορτάζεται ἀπό τήν Ἐκκλησία στίς 28 Ὀκτωβρίου.

Βασιλεία Του. Τό σῶμα της ἐνταφιάστηκε στό ναό τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, στήν Κωνσταντινούπολη.

Ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος συνέχισε μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του νά κυβερνᾷ μέ σοφία καί δικαιοσύνη καί νά προστατεύει τούς χριστιανούς καί τήν Ἐκκλησία. Ἔτσι, ὅταν ὁ αἰρετικός ἱερέας Ἄρειος* ἄρχισε νά διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός ἀληθινός ἀλλά δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, κάλεσε ὁ αὐτοκράτορας ὅλους τούς Ἐπισκόπους σέ Σύνοδο καί μέ ἀπόφαση ἀναθεμάτισαν* τόν ἀμετανόητο Ἄρειο καί διακήρυξαν τήν ὀρθή Πίστη.

Αὐτή ἡ Σύνοδος ὀνομάστηκε Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, ἐπειδή συμμετεῖχαν σ' αὐτή Ἐπίσκοποι ἀπ' ὅλα τά μέρη τῆς γῆς, ἀπ' ὅλη τήν οἰκουμένη.

Τά χρόνια πέρασαν. Ὁ αὐτοκράτορας ἅγιος Κωνσταντῖνος ἀρρώστησε βαριά. Μιά μέρα κάλεσε τότε τούς Ἐπισκόπους* τῆς Ἐκκλησίας καί τούς εἶπε:

— Σεβαστοί μου πατέρες. Γνωρίζετε πόσο ἀγάπησα τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία. Θα ἤθελα, ὅμως, τώρα νά ἀπολαύσω κι ἐγώ τήν εὐλογία τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Ἦλπιζα σ' ὅλη μου τή ζωή νά βαπτιστῶ μέ ἐπισημότητα στά νερά τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ, πού βαπτίστηκε καί ὁ Κύριός μας, γιά νά παραδειγματίσω ὀλόκληρο

τό λαό μου. Όμως, νιώθω πώς δέ μοῦ μένει πιά πολὺς καιρός...
Σᾶς ζητῶ, λοιπόν, νά μέ βαπτίσετε ἐδῶ.

Πραγματικά, ἀφοῦ ὁ εὐλογημένος βασιλιάς ἐξομολογήθηκε
τίς ἁμαρτίες πού εἶχε κάνει στή ζωή του, βαπτίστηκε χριστιανός
στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Βγαίνοντας ὁ αὐτοκράτορας ἀπό τήν κολυμβήθρα, φόρεσε τά
λευκά ροῦχα τοῦ βαπτίσματος. Ἀπό τή μέρα ἐκείνη δέν τά ἔβγαλε
μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του. Ὁ αὐτοκράτορας δέν ξαναφόρεσε
ποτέ πιά τά βασιλικά του ἐνδύματα.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, στολισμένος μέ τήν ἀγνότητα τοῦ θείου
Βαπτίσματος καί προσευχόμενος ἀκατάπαυστα*, παρέδωσε τήν
ἁγία ψυχή του στόν ἀγαπημένο του Χριστό, τό ἔτος 337 μ.Χ.

Κοιμήθηκε σέ ἡλικία ἐξήντα τριῶν ἐτῶν, ἔχοντας βασιλεύσει
τριάντα χρόνια καί δέκα μῆνες. Τώρα πιά, ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος,
ὁ πρῶτος χριστιανός αὐτοκράτορας τοῦ κόσμου, ἀπαλλαγμένος
ἀπό τίς εὐθῦνες τῆς κοσμικῆς βασιλείας, ἀπολαμβάνει μαζί μέ
τήν ἁγία Ἑλένη, τή μητέρα του, τήν αἰώνια μακαριότητα κοντά
στό μόνο ἀληθινό Βασιλιά, τό Χριστό μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιά νά τούς τιμήσει τούς ὀνόμασε
ἰσαπόστολους, ἐπειδή μέ τή ζωή καί τά ἔργα τους δίδα-
ξαν τήν ὀρθή πίστη σε πολλούς ἀνθρώπους,
ὅπως ἔκαναν καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι.

Ἡ ἀγιότητά τους ἀποδεικνύεται καθη-
μερινά μέ τά θαύματα πού ἐπιτελοῦν σέ
ὅσους τούς παρακαλοῦν μέ πίστη.

27 ΜΑΪΟΥ

Ο ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΡΩΣΟΣ

εὐλογημένος ρωσικός λαός ἔχει τὴν ἴδια πνευματικὴ μητέρα μὲ μᾶς, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ποὺ γέννησε καὶ συνεχίζει νὰ γεννᾷ πολλοὺς καὶ μεγάλους ἁγίους ὡς τίς μέρες μας. Παλαιότερα, ἡ Ρωσία διοικοῦνταν ἀπὸ βασιλιάδες, τοὺς λεγόμενους τσάρους.

Τὸ 1711, ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς τσάρους, ὁ μέγας Πέτρος, ξεκίνησε πόλεμο ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐχθροπραξιῶν, ὁ στρατὸς του ἠττήθηκε ἔξω ἀπ' τὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ τσάρος κατάφερε νὰ σωθεῖ, ὁμως χιλιά-

δες ρῶσοι στρατιῶτες πιάστηκαν αἰχμάλωτοι καί πουλήθηκαν
δοῦλοι σέ Ὀθωμανούς ἀξιωματούχους.

Ἀνάμεσά τους ἦταν κι ἓνα νεαρό παλικάρι, ὁ Γιοβάν, πού στά
ἐλληνικά σημαίνει Ἰωάννης. Τόν ἀγόρασε γιά ὑπηρετή του ἓνας
τουρκος ἵππαρχος* ἀπό τό Προκόπι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί τόν
πῆρε στό σπίτι του μαζί καί μέ ἄλλους ρώσους δούλους. Δέν πέρα-
σε λίγος καιρός καί οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς ἀρνήθηκαν τήν
πίστη τοῦ Χριστοῦ κι ἔγιναν μωαμεθανοί*. Πίστευαν ὅτι ἔτσι θά
τα ἔχαν καλά μέ τό ἀφεντικό τους. Ὁ Ἰωάννης, ὅμως, ἀγαποῦσε
πολύ τό Θεό. Δέν τόν ἔνοιαζαν οἱ βρисиές καί τά πειράγματα
τῶν μουσουλμάνων, πού τόν περιγελοῦσαν γιά τήν πίστη του.
Κι ὅσες φορές ὁ ἀφέντης του τοῦ ὑποσχόταν τιμές καί δόξες, ἄν
ἄλλαξε τήν πίστη του, ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Μή μέ πιέξεις ν' ἀλλαξοπιστήσω, ἀφέντη μου, κι ὑπόσχομαι
νά σέ ὑπηρετῶ μέ προθυμία. Γνώριζε ὅτι προτιμῶ νά πεθάνω,
παρά νά πέσω σέ τόσο μεγάλη ἁμαρτία. Χριστιανός γεννήθηκα
καί χριστιανός θά πεθάνω!

Ὁ καιρός πέρασε. Ὁ Θεός βλέποντας τήν πίστη τοῦ Ἁγίου
μαλάκωσε τή σκληρή καρδιά τοῦ ἀγᾶ* καί δέν τόν ἐνόχλησε
ξανά γι' αὐτό τό θέμα. Ἔτσι, ὁ νεαρός Γιοβάν δούλευε μέ προ-

θυμία ὅλη μέρα φροντίζοντας τὰ ζῶα τοῦ κυρίου του, γιατί αὐτὴ τὴν ἐργασία τοῦ εἶχε ἀναθέσει. Τὸ βράδυ, κατάκοπος πιά, ξάπλωνε νὰ κοιμηθεῖ σὲ μιά γωνία τοῦ στάβλου. Εὐχαριστοῦσε μάλιστα τὸ Θεό πού τὸν ἀξίωσε νὰ κοιμᾶται σὲ φάτνη ὅμοια μ' αὐτὴ πού γεννήθηκε καὶ ὁ Χριστὸς μας.

Ἡ ταπείνωση τοῦ Ἁγίου καθὼς καὶ ἡ ἀγάπη πού ἔδειχνε στὰ ζῶα τοῦ ἵππαρχου δέν ἔμειναν ἀπαρατήρητα. Μὲ τὸν καιρὸ ὁ ἀγᾶς τὸν ἀγάπησε καὶ θέλησε νὰ τοῦ δώσει γιὰ κατοικία του ἓνα δωμάτιο δίπλα στό στάβλο. Ὅμως, ὁ Ἰωάννης δὲ δέχτηκε. Ἦξερε πὼς ἡ ἄσκηση τοῦ σώματος βοηθάει τὴν ψυχὴ νὰ προσεύχεται πιὸ πολύ. Ἔτσι, προτίμησε νὰ συνεχίσει νὰ κοιμᾶται πάνω στὰ ἄχυρα τοῦ στάβλου παρὰ νὰ βολευτεῖ ἄνετα στό δωμάτιο πού τοῦ ἔδινε τὸ ἀφεντικό του. Αὐτὸς ὁ στάβλος γέμιζε τὰ βράδια ἀπὸ τίς προσευχὲς του, γιατί ὁ Γιοβάν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νύχτας ἔψελνε καὶ δόξαζε τὸ Θεό. Πολλὲς φορές, μάλιστα, πῆγαινε τὴ νύχτα σὲ μιά κοντινὴ ἐκκλησία

τοῦ ἁγίου Γεωργίου καί ἀγρυπνοῦσε* προσευχόμενος ὡς τό πρωί. Τή μέρα πάλι, ἐνῶ φρόντιζε τά ζῶα, σιγοέψελνε ψαλμούς* τοῦ Δαβίδ, πού εἶχε μάθει νά τοὺς ἀπαγγέλλει στή ρωσική γλώσσα. Στή λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας ἦταν τακτικός. Κάθε Σάββατο πήγαινε στήν ἐκκλησία καί κοινωνοῦσε τά Ἄχραντα Μυστήρια*. Στό φαγητό ἦταν πολύ μετρημένος. Ἀγαποῦσε νά νηστεύει, γιατί μέ ἐλαφρύ στομάχι μποροῦσε νά προσεύχεται συνεχῶς. Γνώριζε καλά πώς τό παραγεμισμένο στομάχι φέρνει ὕπνο καί ἀπομακρύνει τό νοῦ ἀπό τήν προσευχή. Κι ὁ Ἅγιος δέν ἤθελε νά χάσει οὔτε λεπτό προσευχή! Ἔτσι, μερικές ἡμέρες ἔτρωγε μόνο λίγο ψωμί καί ἔπινε λίγο νερό.

Ἡ ἁγία ζωή τοῦ Ὁσίου ἔφερε μεγάλη εὐλογία στό σπίτι τοῦ τούρκου ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος πλούτισε καί ἔγινε ἓνας ἀπό τοὺς πιό ισχυροὺς ἄνδρες τοῦ Προκοπίου. Νομίζοντας τότε ὅτι ἡ ἀφορμή γιά τήν εὐτυχία του ἦταν ὁ ψεύτικος θεός του, ξεκίνησε νά πάει γιά προσκύνημα στή Μέκκα*, τήν ἱερή πόλη τῶν Μωαμεθανῶν, γιά νά τόν εὐχαριστήσει. Ὑστερα ἀπό κοπιαστικό ταξίδι ἔφτασε στόν προορισμό του. Πέρασαν πολλές ἡμέρες ἀπό τήν ἀναχώρησή του καί ἡ γυναίκα του παρέθεσε τραπέζι στους συγγενεῖς καί τοὺς φίλους τοῦ ἀνδρα της, γιά νά εὐχαριστηθοῦν καί νά εὐχηθοῦν νά ἐπιστρέψει ὑγιής ἀπ' τό ταξίδι. Ὁ μακάριος Ἰωάννης διακονοῦσε* στό τραπέζι σερβίροντας τοὺς καλεσμένους. Ἀνάμεσα στά φαγητά ἦταν κι ἓνα πού ἄρεσε πολύ στόν ἀγᾶ, τό πιλάφι. Βλέποντας ἡ οἰκοδέσποινα τήν πιατέλα μέ τό ἀχνιστό πιλάφι, πού τόσο ἄρεσε στόν ἄντρα της, εἶπε στόν Ἰωάννη:

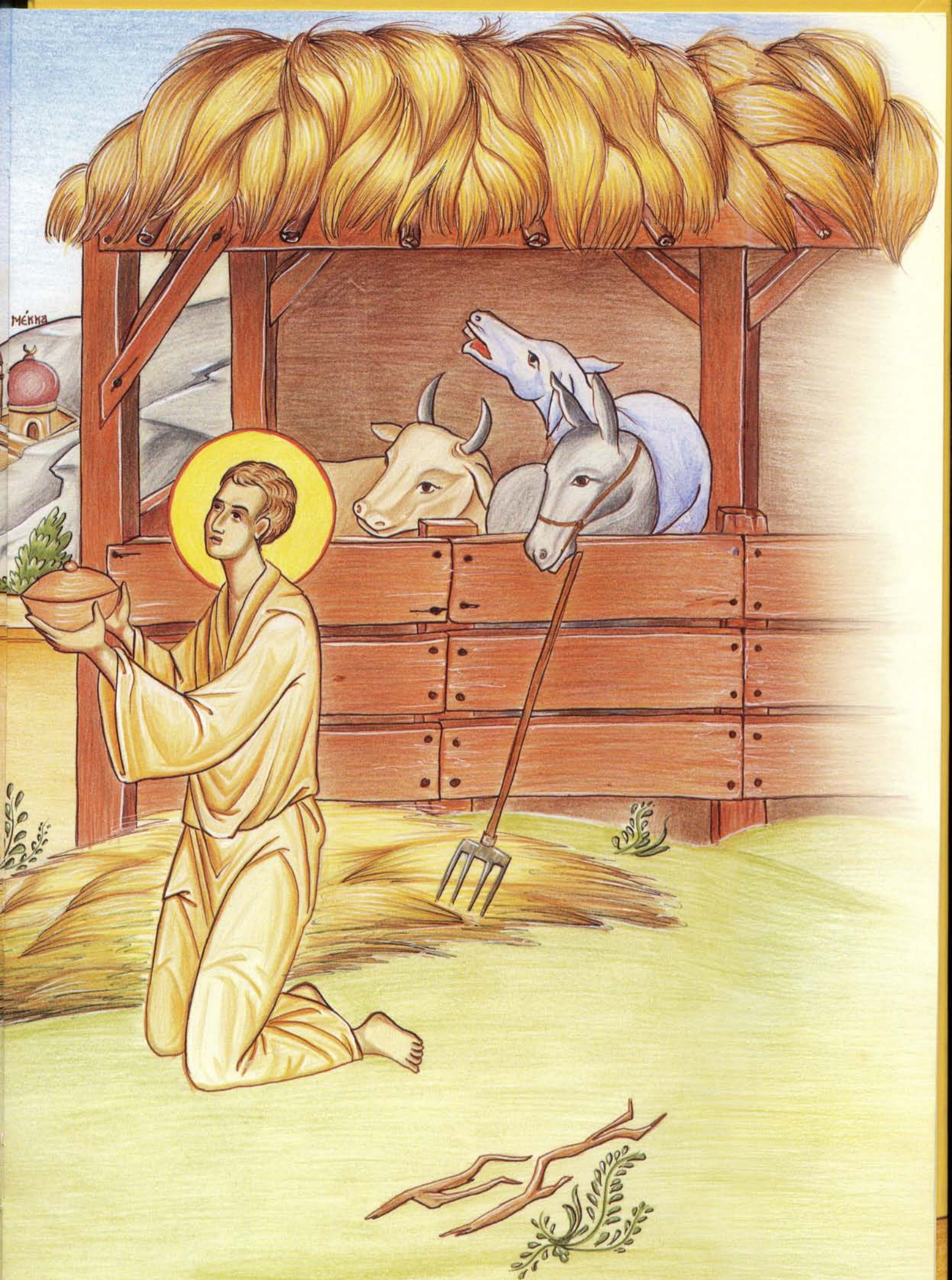
— Γιοβάν, πόσο θά χαιρόταν ὁ ἀφέντης σου νά ἦταν ἐδῶ μαζί μας καί νά δοκίμαζε αὐτό τό πιλάφι!

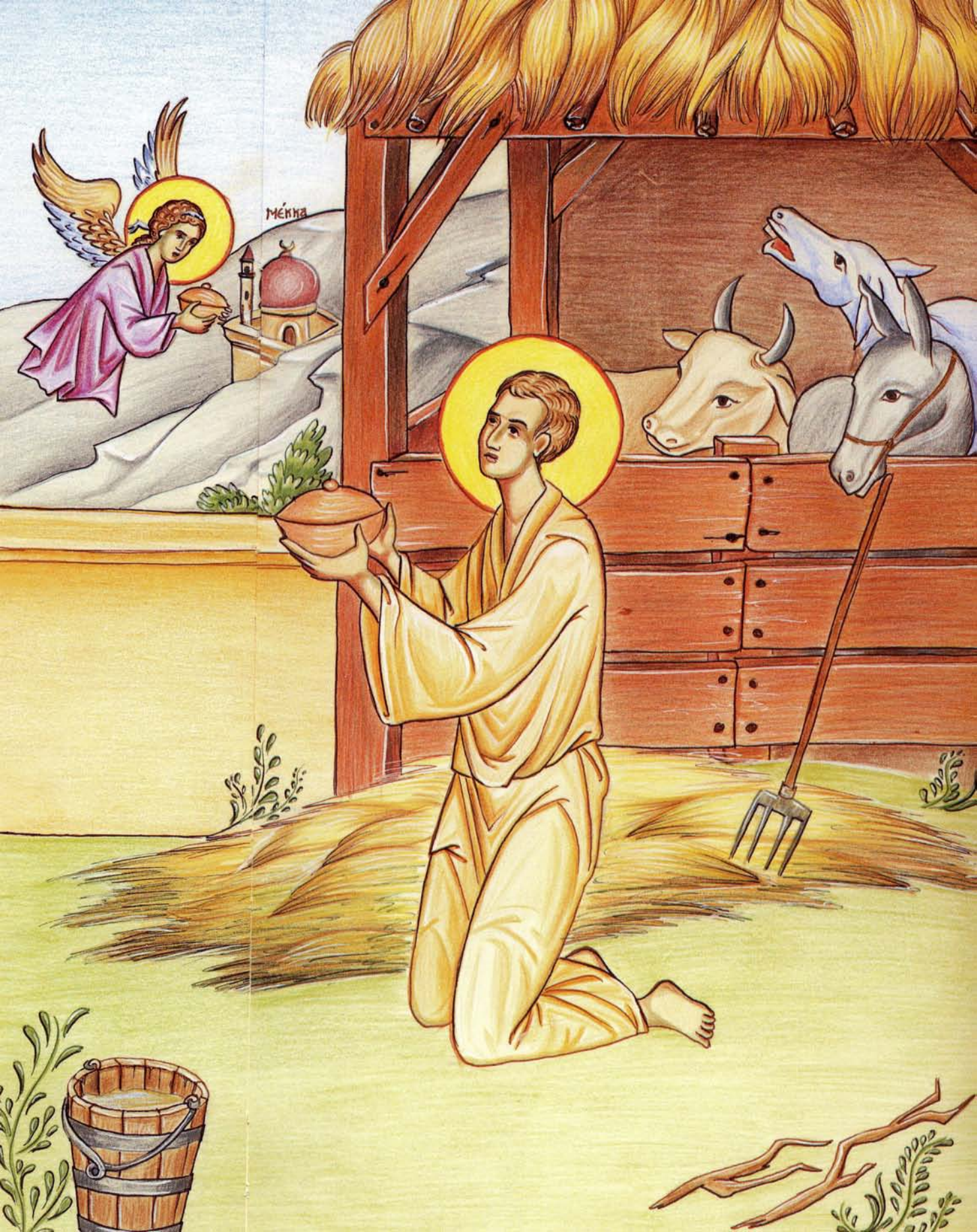
— Κυρία μου, εἶπε τότε ὁ Ἰωάννης, δῶσε μου ἓνα μεγάλο πιάτο γεμάτο πιλάφι καί θά τό στείλω στόν ἀφέντη, στή Μέκκα.

Στό ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι γέλασαν. Ἡ οἰκοδέσποινα, ὅμως, εἶπε στή μαγείρισσα νά τοῦ δώσει αὐτό πού ζήτησε, νομίζοντας ὅτι ἤθελε νά τό φάει ὁ ἴδιος ἢ νά τό πάει σέ καμιά φτωχή χριστιανική οἰκογένεια, ὅπως συνήθιζε νά κάνει, δίνοντας τό δικό του φαγητό. Ὁ Ἅγιος τό πῆρε καί πῆγε στό στάβλο. Ἐκεῖ γονάτισε καί ἔκανε θερμή προσευχή στό Θεό νά στείλει τό πιλάφι, μέ ὅποιον τρόπο Αὐτός ἤθελε, στόν ἀφέντη του. Καί πραγματικά, τό πιάτο μέ τό φαγητό ἔξαφανίστηκε ἀπό μπροστά του θαυματουργικά.

Ἐπέστρεψε τότε ὁ Ἰωάννης στόν τόπο τῆς γιορτῆς καί εἶπε στήν οἰκοδέσποινα ὅτι ἔστειλε τό φαγητό στή Μέκκα. Γέλασαν τότε οἱ καλεσμένοι, σίγουροι ὅτι ἔφαγε τό φαγητό ὁ ἴδιος καί τά

ἔλεγε αὐτά γιά νά τούς διασκεδάσει. Ὑστερα, ὅμως, ἀπό λίγες ἡμέρες γύρισε ἀπό τό προσκύνημα ὁ κύριός του καί ἔφερε μαζί του τό χάλκινο πιάτο. Ὅλοι τότε ἀπόρησαν, ἐκτός ἀπό τόν Ἅγιο. Ὅταν τόν ρώτησαν οἱ συγγενεῖς του, ὁ ἀγᾶς τούς εἶπε:

— Τήν τάδε ἡμέρα (καί ἀνέφερε τήν ἡμέρα τοῦ συμποσίου κατὰ τήν ὁποία ὁ Ἰωάννης ἔστειλε τό φαγητό), τήν ὥρα πού ἐπέστρεψα ἀπό τό μεγάλο τζαμί* στό σπίτι πού κατοικοῦσα, βρῆκα ἐπάνω στό τραπέζι αὐτό τό πιάτο γεμάτο ἀχνιστό πιλάφι. Ἀναρωτήθηκα ποιός ἄραγε νά τό εἶχε στείλει καί, προπαντός, δέν μποροῦσα νά καταλάβω μέ ποιόν τρόπο εἶχε ἀνοίξει τήν κλειδωμένη πόρτα. Εἶδα μάλιστα, πρὸς μεγάλη μου ἐκπληξη, ὅτι πάνω στό χάλκινο πιάτο ἦταν χαραγμένο τό ὄνομά μου, ὅπως γίνεται μέ ὅλα τά σκευή τοῦ σπιτιοῦ μας. Ὡστόσο, παρ' ὅλη τήν ταραχή μου, κάθησα κι ἔφαγα μέ μεγάλη ὄρεξη τό ζεστό πιλάφι. Μά τόν Ἀλλάχ, ἀκόμα δέν μπορῶ νά καταλάβω πῶς ἔφτασε αὐτό τό πιάτο ὡς τή Μέκκα!

Θαύμασαν τότε ὅλοι οἱ συγγενεῖς τοῦ ἵππαρχου μ' αὐτή τή διήγηση καί τοῦ ἐξιστόρησαν ὅλα τά σχετικά μέ τόν ἅγιο Ἰωάννη. Τό θαῦμα ἔγινε γνωστό σ' ἐκεῖνο τόν τόπο καί ὅλοι θεωροῦσαν πλέον τόν Ἰωάννη ἄνθρωπο δίκαιο καί ἀγαπητό στό Θεό. Ὁ ἀγᾶς καί ἡ γυναίκα του τόν παρακάλεσαν γιά δεύτερη φορά νά φύγει

ἀπό τό στάβλο καί νά κατοικήσει σέ κάποιο γειτονικό σπιτάκι, ὅμως αὐτός δέ δέχτηκε. Συνέχισε νά ζεῖ, ὅπως πρωτύτερα, σάν ἀσκητής, δουλεύοντας τό πρωί στά ζῶα καί περνώντας τή νύχτα μέ προσευχή.

Τά χρόνια πέρασαν καί πλησίασε τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Ὁσίου. Ἀσθένησε τότε βαριά καί κείτονταν* στό ἀσκητήριό του, τό

στάβλο, πού τόσο εἶχε ἀγιάσει μέ τίς προσευχές καί τούς ἀγῶνες του. Προαισθανόμενος* τό τέλος του θέλησε νά κοινωνήσει γιά τελευταία φορά τά Ἄχραντα Μυστήρια καί γι' αὐτό ἔστειλε καί κάλεσε τόν ἱερέα. Ἐκεῖνος, ὅμως, φοβόταν νά μεταφέρει φανερά τή Θεία Κοινωνία στή φυλακή, λόγω τοῦ μίσους πού εἶχαν οἱ Τοῦρκοι γιά τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία. Τόν φώτισε, ὅμως, ὁ Θεός καί πῆρε ἕνα μήλο, τό ἔσκαψε καί ἐκεῖ μέσα ἔβαλε τή Θεία Μετάληψη. Ὑστερα πῆγε στό στάβλο, ὅπου κοινωνήσε τόν Ἅγιο. Ὁ εὐλογημένος Ἰωάννης, μόλις ἔλαβε τό ἄχραντο Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου, παρέδωσε τήν ἀγία ψυχή του στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἦταν 27 Μαΐου τοῦ 1730. Ὁ Ὅσιος κοιμήθηκε σέ ἡλικία περίπου σαράντα ἐτῶν. Τό τίμιο λείψανό* του εὐλογήθηκε ἀπό τό Θεό καί δέν ἔλιωσε μετά τό θάνατό του, ὅπως γίνεται μέ τά σώματα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά ἔμεινε ἀφθορο*, ὅπως ἀκριβῶς τότε πού ζοῦσε ὁ Ἅγιος. Οἱ χριστιανοί τοῦ Προκοπίου τό πῆραν καί τό ἔβαλαν σέ μία ὁμορφη λάρνακα* μέσα στό ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὥστε νά τό προσκυνοῦν οἱ πιστοί. Τό σῶμα τοῦ Ἁγίου ἔμεινε ἐκεῖ μέχρι τό 1832.

Ἐκείνη, ὅμως, τή χρονιά, οἱ στρατιῶτες τοῦ Ὄσμαν Πασᾶ, στρατηγοῦ τοῦ στρατοῦ τοῦ Σουλτάνου, κατέλαβαν καί λεηλάτησαν τό Προκόπι. Μπῆκαν καί στό ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί ἄρπαξαν ὅ,τι πολυτιμότερο βρῆκαν. Τόση μάλιστα ἦταν ἡ μανία τους, ὥστε ἔβγαλαν τό σῶμα τοῦ Ὄσιου ἀπ' τή λάρνακα καί τό ἔσυραν στήν αὐλή τῆς ἐκκλησίας, γιά νά τό κάψουν. Μάζεψαν ξερά

Τόν φώτισε, ὁ Θεός καί πῆρε ἕνα μήλο, τό ἔσκαψε καί ἐκεῖ μέσα ἔβαλε τή Θεία Μετάληψη.

ξύλα καί, ἀφοῦ ἔβαλαν πάνω τό τίμιο λείψανο, ἀναψαν φωτιά. Ὅμως, οἱ φλόγες δέν τόλμησαν νά βλάψουν τό σῶμα τοῦ ἁγίου, λίγο μόνο τό μαύρισαν. Καί τότε ἔγινε τό θαῦμα. Ὁ Ἅγιος, σάν νά ἦταν ὀλοζώντανος, σηκώθηκε ὄρθιος μπροστά στά ἐκπληκτα μάτια τῶν στρατιωτῶν καί τούς κοίταξε μέ αὐστηρό βλέμμα. Ἐκεῖνοι, κατατρομαγμένοι, τό ἔβαλαν στά πόδια, ἀφήνοντας στήν ἐκκλησία ὅλα τά σκεύη καί τ' ἀφιερώματα* πού εἶχαν ἀρπάξει. Τήν ἄλλη μέρα κάποιοι γέροντες χριστιανοί πῆγαν στόν Ἅγιο Γεώργιο καί μέ μεγάλη εὐλάβεια ἔβαλαν τό ἅγιο λείψανο στή λάρνακα.

Τό 1924 οἱ χριστιανοί τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, διωγμένοι ἀπό τούς Τούρκους, ἀναγκάστηκαν νά ἐγκαταλείψουν τόν τόπο τους καί νά καταφύγουν στήν ἐλεύθερη Ἑλλάδα. Τότε οἱ κάτοικοι τῆς πόλης πῆραν μαζί τους τό ἱερό λείψανο καί ἦρθαν στήν Εὐβοία, στό μέρος πού σήμερα εἶναι τό χωριό Προκόπι τῆς Βόρειας Εὐβοίας. Ἐκεῖ ἀργότερα χτίστηκε μεγαλοπρεπῆς ναός στό ὄνομά του καί τοποθετήθηκε ἡ λάρνακα μέ τό σῶμα τοῦ Ἁγίου, ὅπου βρίσκεται μέχρι σήμερα, μαυρισμένο ἀπό τή φωτιά τῶν Τούρκων.

Ἄς παρακαλέσουμε κι ἐμεῖς τό θαυματοουργό ἅγιο Ἰωάννη τό Ρῶσο, νά μᾶς βοηθήσει ν' ἀγαπήσουμε τήν ἀπλή καί γεμάτη προσευχή ζωή πού ἐκεῖνος ἔζησε.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων

Γλωσσάρι

A

ἀγᾶς: ὁ πολιτικός καί στρατιωτικός διοικητής τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

ἁγιασμός: τό ἁγιασμένο νερό πού ἡ Ἐκκλησία μας εὐλογεῖ στήν ἀκολουθία τοῦ Ἁγιασμοῦ. Ἡ ἀκολουθία αὐτή μᾶς ὑπενθυμίζει τή Βάπτιση τοῦ Χριστοῦ στόν Ἰορδάνη. Ὁ ἁγιασμός συχνά θεραπεύει ἀρρώστιες, προστατεύει ἀπό τοὺς δαίμονες καί γενικά δυναμώνει ὅποιον τόν χρησιμοποιεῖ μέ εὐλάβεια.

Ἁγ. Γραφές: ἡ Παλαιά καί Καινή Διαθήκη καί τά θεόπνευστα βιβλία τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, τά ὁποῖα διαβάζουν οἱ πιστοί καί μαθαίνουν πῶς πρέπει νά ζοῦν γιά ν' ἀρέσουν στό Θεό.

ἀγρυπνία (1): ἡ στέρηση τοῦ ὕπνου - ὅταν κάποιος κοιμᾶται λιγότερες ὥρες ἀπ' ὅσες ἔχει συνηθίσει, ὥστε ν' ἀφιερώνει περισσότερη ὥρα στήν προσευχή.

ἀγρυπνία (2): ἡ ἀκολουθία πού γίνεται στήν ἐκκλησία ἀργά τό βράδυ καί διαρκεῖ ἕως νωρίς τό πρωί. Ὀνομάζεται ἔτσι, ἐπειδή οἱ πιστοί στεροῦνται λίγο ἀπό τόν ὕπνο τους, γιά νά προσευχηθοῦν καί νά εὐχαριστήσουν τό Θεό.

ἀκατάπαυστα: συνεχῶς, χωρίς σταματημό.

ἀναγνώσματα: ἀποσπάσματα ἀπό τή Βίβλο τά ὁποῖα διαβάζει ὁ ἀναγνώστης κατά τίς Ἱερές Ἀκολουθίες.

ἀναγνώστης: κατώτερο ἐκκλησιαστικό ἀξίωμα τό ὁποῖο ἔχουν οἱ λαϊκοί ἐκείνοι πού διαβάζουν τόν «Ἀπόστολο» πρῖν τό Εὐαγγέλιο, κατά τήν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας.

ἀναθεματίζω: ἀνακοινώνω ἐπίσημα στούς πιστούς ὅτι κάποιο μέλος τῆς Ἐκκλησίας πιστεύει καί διδάσκει λαθεμένες ἀπόψεις γιά τό Χριστό καί τοὺς Ἁγίους μέ σκο-

πό νά προστατέψω τούς πιστούς ἀπό τήν αἴρεση.

ἀντίδωρο: μικρό κομμάτι πρόσφορου, πού ὁ ἱερέας μοιράζει στούς πιστούς, στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὄνομάζεται ἔτσι, γιατί παλαιότερα τό ἔπαιρναν ὅσοι δέν ἦταν προετοιμασμένοι νά κοινωνήσουν, ἀντί τοῦ μεγάλου δώρου τῆς Θείας Κοινωνίας.

Ἄρειος: αἰρετικός, ὁ ὁποῖος δίδασκε ὅτι ὁ Χριστός δέν ἦταν Θεάνθρωπος, ἀλλά μόνον ἄνθρωπος πλασμένος ἀπό τό Θεό. Δημιούργησε μεγάλη ἀναστάτωση μέ τή διδασκαλία του στήν Ἐκκλησία. Τελικά, καταδικάστηκε ἀπό τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο (βλέπε καί βίο Ἁγίου Βασιλείου, Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων, τόμος 1^{ος}, σελ. 16).

ἄφθορο: αὐτό πού δέ φθείρεται, καθώς περνάει ὁ χρόνος, ἀλλά μένει στήν καλή κατάσταση πού βρισκόταν στήν ἀρχή.

ἀφιερώματα: τά τάματα. Συνήθως εἶναι κοσμήματα ἀλλά καί ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα πού χαρίζουν σέ κάποιον ἅγιο οἱ ἄνθρωποι ὡς δῶρο, γιά νά τόν εὐχαριστήσουν γιά τή βοήθειά του ἢ γιά νά ζητήσουν τή βοήθειά του, ὅταν ἔχουν κάποια ἀνάγκη.

Ἄχραντα Μυστήρια: ἡ Θεία Κοινωνία, δηλαδή τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

B

βλασφημῶ: μιλῶ προσβλητικά γιά τό Θεό, τήν Παναγία καί τούς Ἁγίους.

A

διακονία: τό διακόνημα, δηλαδή κάθε ὑπηρεσία πού προσφέρει ὁ χριστιανός στούς γύρω του, γιά νά δοξάζεται ὁ Θεός.

διακονῶ: βλέπε διακονία.

διωγμός: ἡ προσπάθεια κάποιου εἰδωλολάτρη βασιλιᾶ νά τρομοκρατήσει τούς χρι-

στιανούς τῆς περιοχῆς του, βασανίζοντάς τους καί θανατώνοντας κάποιους ἀπ' αὐτούς γιά παραδειγματισμό τῶν ὑπόλοιπων.

E

εἰδωλολάτρης: αὐτός πού λατρεύει καί προσκυνᾷ εἰδωλα, δηλαδή ἀγάλματα ψεύτικων θεῶν.

ἐπίσκοπος: ὁ τρίτος καί τελευταῖος βαθμός τῆς ἱερωσύνης· οἱ ἄλλοι δύο εἶναι διάκονος καί πρεσβύτερος.

Θ

θαῦμα: θαυμαστή βοήθεια πού δίνει ὁ Θεός, ἡ Παναγία καί οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας στούς ἀνθρώπους, ὅταν βρίσκονται σέ μεγάλη ἀνάγκη καί προσεύχονται μέ καθαρή καρδιά.

Θηβαΐδα: περιοχή τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ, μέσα στήν ἔρημο, ἔζησαν κατά Χριστόν πολλοί μεγάλοι ἀσκητές.

I

Ἱερά Γράμματα: οἱ Ἅγιες Γραφές, δηλαδή ἡ Παλαιά καί Καινή Διαθήκη καί τά θεόπνευστα βιβλία τῶν ἁγίων πατέρων τῆς ἐκκλησίας μας, τά ὁποῖα διαβάζουν οἱ πιστοί καί μαθαίνουν πῶς πρέπει νά ζοῦν γιά ν' ἀρέσουν στό Θεό.

ἵππαρχος: στρατιωτικός ἀξιωματοῦχος.

K

κατηχῶ: διδάσκω σέ κάποιον τά βασικά στοιχεία τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστεως.

κείτομαι: εἶμαι ξαπλωμένος.

κρυπτοχριστιανός: οἱ χριστιανοί τῆς Τουρκοκρατίας, πού δημοσίως συμπεριφέρονταν σάν μουσουλμάνοι, ἀλλά κρυφά παρέμεναν Χριστιανοί καί λάτρευαν τόν ἀληθινό Θεό σέ κρυψῶνες.

Λ

λάρνακα: ἡ θήκη ὅπου μέσα της φυλάσσονται τὰ λείψανα τῶν ἁγίων.

λείψανο: τό νεκρό σῶμα ἑνός ἁγίου. Ὁ Θεός πολλές φορές τιμᾷ τὰ σώματα τῶν Ἁγίων μετά τό θάνατό τους κι ἔτσι δέ λιώνουν, ἀλλά μένουν ἄφθαρτα (ὅπως ἦταν, ὅταν ζοῦσε ὁ Ἅγιος) καί κάνουν πολλά θαύματα.

Μ

Μέκκα: ἡ πόλη στήν ὁποία γεννήθηκε ὁ Μωάμεθ. Εἶναι ἡ ἱερή πόλη τῶν μουσουλμάνων καί τόπος προσκυνήματος.

μωαμεθανισμός: ἡ θρησκεία πού ἴδρυσε ὁ Μωάμεθ.

Ο

οἰκονομία τοῦ Θεοῦ: τό σχέδιο ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν κόσμο.

ὁμόδοξος: ὁ ὁμόθρησκος, αὐτός δηλαδή πού ἀκολουθεῖ τό ἴδιο θρησκευτικό δόγμα μέ κάποιον ἄλλο.

ὀπτασία: ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας ἢ κάποιου Ἁγίου στόν ὕπνο κάποιου ἢ ἀκόμη κι ὅταν εἶναι ξύπνιος. Τά ὄραματα παραχωροῦνται ἀπό τό Θεό γιά διάφορους λόγους, γιά νά διδάξουν, νά συνεντίσουν, νά ὀδηγήσουν σέ μετάνοια τοῦς ἁμαρτωλοῦς, νά παρηγορήσουν, νά ἐμψυχώσουν κ.λπ.

Π

πατριάρχης: ὁ ἀνώτατος ἐπίσκοπος κάθε ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, π.χ. Πατριάρχης Βουλγαρίας, Σερβίας κ.λπ.

πλάνη: ἡ πίστη σέ λανθασμένες διδασκαλίες γιά τό Θεό, τήν Παναγία καί τοῦς Ἁγίους.

ποιμνιο: τό σύνολο τῶν χριστιανῶν μιᾶς περιοχῆς.

προαισθάνομαι: αἰσθάνομαι ὅτι θά συμβεῖ κάτι, πρὶν αὐτό συμβεῖ.

Σ

σημεῖο: θεϊκά σημάδια πού ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά δεῖ κάποιος ἄνθρωπος, γιά νά ὠφεληθεῖ.

Τ

τζαμί: ὁ μουσουλμανικός ναός.

τυπικό Ἐκκλησίας: ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο λατρεύουν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί τό Θεό μέσα ἀπό τίς ἱερές ἀκολουθίες.

Χ

χειροθεσία: ἐκκλησιαστική πράξη μέ τήν ὁποία ὁ ἐπίσκοπος δίνει ἕνα ἐκκλησιαστικό ἀξίωμα σέ κάποιον λαϊκό.

χότζας: ὁ μουσουλμάνος ἱερωμένος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει, διδάσκει καί ἐρμηνεύει τό ἱερό βιβλίο τῶν μουσουλμάνων, τό Κοράνι.

Ψ

Ψαλμοί τοῦ Δαυίδ: τὰ 150 ποιήματα πρὸς τό Θεό πού ἔγραψε ὁ προφήτης καί βασιλιάς Δαυίδ.

Ω

ᾠραία Πύλη: ἡ κεντρική πύλη πού ὑπάρχει στό τέμπλο κάθε ἐκκλησίας. Μέσω αὐτῆς βγαίνει ὁ ἱερέας ἀπό τό Ἱερό Βῆμα στόν κυρίως ναό. Ἐπιτρέπεται νά τήν χρησιμοποιοῦν μόνο οἱ κληρικοί.

Ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος
εἶδε ἓνα σταυρό νά λάμπει στόν
οὐρανό μέσ' στό καταμεσήμερο!

Μία ἑξαΐσια εὐωδία ὁδήγησε
τόν Ἀχμέτ στό Χριστό!

Οἱ ἅγιοι τοῦ βιβλίου μας
πίστεψαν στά θαύματα
τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ
κι ἡ ζωή τους ἄλλαξε! Ἐμεῖς;

